JOCUL DE-A VACANȚA

Comedie în trei acte

(1938)

PERSONAJELE

DOMNUL BOGOIU
ŞTEFAN VALERIU
MADAME VINTILĂ
MAIORUL
CORINA
JEFF
AGNEŞ
UN MECANIC
UN CĂLĂTOR
NEVASTA LUI

ACTUL I

Pensiune în munți. Casă izolată în pădure. Scena reprezintă pe planul II un hol-sufragerie, care se continuă pe planul prim cu o terasă. În fund, colțul din dreapta, o scară de lemn în spirală, ce duce la etaj, unde sînt odăile unora din pensionari. Holul se desparte de terasă prin două mari uși laterale de sticlă și printr-un oblon mare cît ambele uși și care se închide de sus în jos. În hol, scaune de nuia albă, un divan, o masă. În genere, lucruri simple, dar de o curățenie extremă. Este un interior pe care l-a mobilat, cu bani puțini, o femeie de gust. Culoare generală, alb și verde-deschis. O impresie totală de odihnă, de simplicitate. La ridicarea cortinei, marele oblon ce desparte terasa de hol este tras pînă jos, așa încît holul nici nu se vede. Pe terasă, două șezlonguri deschise, care au fost uitate peste noapte afară. În stînga terasei, bătută în peretele casei (eventual casa poate să fie făcută din bîrne, cum se fac vilele la munte), o tablă neagră, tablă de școală, cu burete și cretă. Lîngă tablă sînt fixate în perete un barometru și un termometru. Pe tablă se mai poate citi scris cu creta, scris încă de aseară probabil, dar șters în parte în timpul nopții, din cauza umezelii, următoarele: „Miercuri 4 august. Presiunea atmosferică: 762 mm. Temperatura: 18 grade. Vînt de la miazănoapte. Nori răzleți dinspre Hușmașul Mare." *În hol, pe o masă de nuiele, un aparat de*

radio, cu lămpile demontate. În dreapta, pe o etajeră, un telefon manual, de sistem vechi. Scena rămîne cîteva clipe goală. Se aude din culise zgomotul unei vaci, care paşte undeva prin apropiere. O sumă de alte mici zgomote casnice, de gospodărie care se deşteaptă; sunet de farfurii şi pahare, o găleată de apă ce se varsă, o fereastră ce se deschide etc... Nu trebuie să se insiste. Cîteva sugestii doar — suficient pentru a da impresia de dimineaţă şi de trezire din somn. Cineva trage în sus, dinăuntru, oblonul. Este domnul Bogoiu. După ce a ridicat pînă sus oblonul, dă de o parte şi de alta cele două uşi de sticlă, aşa încît acum holul şi terasa sînt unul în prelungirea celeilalte

SCENA I

BOGOIU, mai tîrziu ŞTEFAN

Domnul Bogoiu iese pe terasă, cu ochii cîrpiţi de somn şi puţin buimăcit de soarele care, o dată cu ridicarea oblonului, a năvălit în hol. Se opreşte o clipă în mijlocul terasei, se întinde, se uită la cer, întinde o mînă, ca şi cum ar încerca să vadă dacă plouă. E îmbrăcat într-un halat de casă, cam scurt, care lasă să i se vadă, ceva mai jos de genunchi, picioarele păroase. Flăcău de vreo cincizeci de ani. Puţin obez, puţin chel. Deşi în halat, poartă guler tare de cauciuc şi o cravată lungă, cu un nod enorm

BOGOIU *(împiedicîndu-se de unul din şezlonguri):* Iar... *(Face un zgomot de mirare cu limba lipită de cerul gurii.)* Nteh, nteh, nteh. *(Pipăie pînza*

șezlongului.) *Fräulein*[1] Weber! *(Se întoarce spre celălalt șezlong, pe care de asemeni îl pipăie puțin iritat.)* Iar le-a lăsat afară. Agneș!... Ude... Ude leoarcă. *(Se îndreaptă spre tablă, consultînd cu mare atenție barometrul și termometrul. Șterge cu buretele tot ce e scris pe tablă. Apoi, aplecat, caligrafic, depărtîndu-se din cînd în cînd de tablă, ca să-și admire caligrafia, scrie, spunînd în același timp cu glas tare:)* Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade. Timp frumos.

(Ștefan coboară pe scară, în hol, douăzeci și nouă-treizeci de ani. Este îmbrăcat în trening albastru, bocanci, în cap bască. Sub scară se află rezemat de perete un șezlong strîns. Într-o mînă cu șezlongul, în cealaltă mînă cu o carte, vine spre terasă. Își desface șezlongul, potrivindu-l în plin soare. După aceea, aruncă volumul în șezlong.)

BOGOIU: Te sculași?

ȘTEFAN: După cum se vede.

BOGOIU: Bună dimineața.

ȘTEFAN: 'Neața.

BOGOIU: Ăsta e șezlongul dumitale?

ȘTEFAN *(afirmativ)*: Îha...

BOGOIU: Care va să zică, îl duseși aseară înăuntru, în vilă...

ȘTEFAN: Exact.

BOGOIU: Da' pe astealaltele de ce mi le lăsași afară?

ȘTEFAN: Mi-era lene.

---

[1] *Domnișoară* (germ.).

BOGOIU: Lene! Ia te uită la ele. *(Arată spre cele două şezlonguri.)* Leoarcă. Leoarcă, domle. Cade roua aicia, de parcă-i potop. Lene, zici... Da' lene să ne strici aparatul de colo *(arată spre aparatul de radio)* nu-ţi fuse.

ŞTEFAN *(priveşte surprins, cînd spre Bogoiu, cînd spre aparat)*: Eu?

BOGOIU: Ba nu. Eu. Zi că eu, că numa asta mai lipseşte. Trei ceasuri am stat azi-noapte de-am înşurubat şi deşurubat la el, doar-doar o să cînte. Lemn! Nu vrea şi nu vrea. Se uita biata domnişoară Corina la el, de-ţi făcea milă. Zicea că are nu-ş' ce să asculte de la Stuttgart. Nu zău *(se îndreaptă spre măsuţa din stînga, pe care se află aparatul şi ia în fiecare mînă cîte o lampă, întinzîndu-le declamator)*, ce-i fi avînd dumneata cu nenorocitul ăsta de radio?

ŞTEFAN: Domnul meu, la asemenea calomnii nu răspund. *(Se pregăteşte să iasă în stînga.)*

BOGOIU: Calomnii? *(Ridică mîna dreaptă, în care ţine unul din becurile demontate.)* Asta numeşti dumneatale calomnie? Şi asta? Şi asta? *(Întoarce de cîteva ori butonul aparatului.)*

ŞTEFAN *(iese din scenă, dar în trecere se opreşte o clipă în faţa tablei lui Bogoiu. Zîmbeşte, şi pe urmă, fără grabă, cu oarecare lene — lene pe care de altfel o are în toate mişcările lui — ia buretele şi şterge tot, după care iese agale.)*

SCENA II

BOGOIU, MADAME VINTILĂ

Mişcare în pensiune, care se deşteaptă din ce în ce mai mult. Rumoare de dimineaţă, uşi care se

deschid, voci care se aud strigînd din diverse odăi: „*Agneş! Agneş! Agneş! Apă! Agneş, unde mi-ai pus şervetul?*“ *Madame* Vintilă coboară pe scară grăbită şi se îndreaptă spre etajera pe care, în afară de telefon, se mai află un teanc de ziare şi scrisori deschise. E o femeie tînără, de cel mult treizeci de ani, destul de frumoasă, dar cu anumită vulgaritate, care în nici un caz nu trebuie exagerată

MADAME VINTILĂ *(către Bogoiu, care a rămas lîngă aparatul de radio, examinîndu-l izolat):* A venit?

BOGOIU: Cine? Agneş?

MADAME VINTILĂ: Ei, Agneş? De Agneş ne arde nouă? Poşta. Scrisorile. *(Caută nervoasă printre hîrtii.)*

BOGOIU: Păi n-avea cînd, *madame* Vintilă. N-avea cînd. Nici de opt nu s-a făcut, şi autobuzul trece la nouă.

MADAME VINTILĂ: Nu ştiu cînd trece autobuzul, da' eu una ştiu: că nu mai rabd. Uite, azi e a cincea zi de cînd n-a mai venit nici o scrisoare în pensiunea asta blestemată.

BOGOIU: Ssst! Să nu te audă *Fräulein* Weber.

MADAME VINTILĂ: Ba să mă audă. Unde e, să mă audă? *Fräulein* Weber!... Şi telefonul ăsta... *(Învîrteşte cu necaz manivela telefonului.)*

BOGOIU: Nu-l zgîlţîi, că-i faci mai rău. Eu cred că de asta s-a stricat. S-a speriat, săracul. Prea v-aţi răstit la el.

MADAME VINTILĂ *(puţin îmbunată):* Da' la radio cine s-a răstit?

BOGOIU *(oarecum jenat că a fost surprins cu un bec de radio în mînă):* Ei, cu asta e altă poveste. Ştiu eu... *(Priveşte cu subînţeles spre partea pe unde a ieşit Ştefan.)*

SCENA III

ACEIAŞI, MAIORUL

CORINA *(se aude de undeva de sus, din odaia ei; vocea Corinei):* Agneş! Agneş!

(Prin uşa din stînga, jos, intră Maiorul.)

MAIORUL: A venit?

BOGOIU: Cine? Agneş?

MAIORUL: Ce Agneş, nene?! Agneş! Ziarul. A venit? *(Se îndreaptă şi el spre etajera telefonului şi caută în vraful de jurnale, citindu-le, cu glas tare, data:)* 28 iulie, 23 iulie, 25 iulie. Numai vechituri. De cinci zile, nici o gazetă. Eu, unul, nu mai pot. Dacă mai ţine mult aşa, ne tîmpim cu toţii. Să nu ştii tu ce se petrece în lume... Poate-i război, domnule... Poate a căzut guvernul...

BOGOIU: Ei şi? Ţi-e că n-o să cadă fără dumneata?

MAIORUL: Lasă gluma, domnule. Lasă gluma, că nu-i timp de glumă. E serios. Dacă nu primesc nici azi gazeta, eu am terminat. Plec. Asta-i viaţă? Gazetă nu, radio nu...

MADAME VINTILĂ: Scrisori nu, telefon nu...

MAIORUL: Stai toată ziua cu ochii în zare şi-ţi vine să strigi într-acolo, spre Bucureşti: „Hei, mă! Răspunde, mă! N-auzi, mă?“

MADAME VINTILĂ: N-aude. N-aude nimeni, nu răspunde nimeni. Nici ţipenie de om. Parc-am fi undeva la capătul pămîntului. Naufragiaţi. Pierduţi.

MAIORUL *(obidit):* Of!

MADAME VINTILĂ: Unde sîntem? Pe ce insulă? Pe ce continent? Unde?

SCENA IV

ACEIAŞI, CORINA

Corina a apărut sus pe scară. Foarte tînără, mai tînără chiar decît cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi are. E într-o pijama de casă, pe care şi-o încheie, în timp ce coboară scara. A prins ultima replică a lui *madame* Vintilă şi îi răspunde.

CORINA: Aici! Trei sute patruzeci şi doi de kilometri de la Bucureşti, treizeci şi şase de kilometri de la Gheorghieni. Altitudine: una mie două sute optzeci şi cinci metri deasupra mării. *(Între timp a ajuns jos, în hol.)* Bună dimineaţa. Da' ce-i asta? Nu răspunde nimeni? Am spus bună dimineaţa.

MADAME VINTILĂ
MAIORUL
BOGOIU } *(răspund toţi deodată, dar fără prea mare chef):* Bună dimineaţa.

CORINA: A, nu aşa. Nu-mi place de loc. Mai tare. Nu vă e ruşine de soarele ăsta? Mai tare, pentru Dumnezeu! Hai, curaj: bună dimineaţa!... Nu vreţi. Păcat. Aveam să vă dau o veste bună, dar n-o meritaţi. Prea sînteţi lugubri.

MAIORUL: O veste?
MADAME VINTILĂ: Bună?
BOGOIU: O veste bună?

(Au venit toţi trei spre ea, viu interesaţi.)

CORINA *(tace o secundă, lăsîndu-i cu răsuflarea suspendată):* Bună dimineaţa.

MAIORUL
MADAME VINTILĂ
BOGOIU
(răspund toţi trei, de astă dată mai deschis, mai vioi, cu nerăbdare): Bună dimineaţa.

CORINA: Aşa da. Merge. Ei bine, aflaţi că în curînd, peste o jumătate de oră, peste o oră — azi-dimineaţă în orice caz — telefonul nostru va funcţiona.

MAIORUL
MADAME VINTILĂ
(aproape în acelaşi timp, dar auzindu-se replica fiecăruia): Nu se poate! Nu-i adevărat!

BOGOIU: Serios?

CORINA: Se poate, e adevărat şi e serios. Aştept un mecanic de la Gheorghieni. Un om de la telefoane. Trebuie să vie cu autobuzul de nouă.

MADAME VINTILĂ: De unde ştii?

CORINA: Pentru că l-am chemat eu. Ieri, după prînz, în timp ce dumneavoastră v-aţi dus cu maiorul la pescuit... Ai prins ceva, domnule maior?

MAIORUL *(cap dezolat, mîinile deschise, cu un gest de fatalitate).*

BOGOIU *(cu o perfidie bonomă):* Îl insulţi.

MAIORUL *(către Bogoiu):* Dumneata să taci!

CORINA *(către Maior):* Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Prin urmare, în timp ce dumneavoastră eraţi la pescuit...

BOGOIU: Vorba vine la pescuit.

MAIORUL: Nu mai taci, domnule?

BOGOIU: Ba tac, da' mai întîi să spui dumneatale, cu mîna pe conştiinţă, cîţi peşti ai prins de cînd eşti aici? *(Maiorul tace încurcat.)* Buuun. Va să zică ai prins... cîţi ai zis. Păi asta se cheamă pescuit, nene? Prinde şi dumneata ceva. Nu zic mare lucru. Nu cer un rechin. Prinde colo un obleţ, ca să fie. Un cap de obleţ, o coadă de obleţ. Un solz, domnule, un solz. Prinde-l şi atunci mă închin. Te fotografiez. Pe onoarea mea! Cînd te-oi vedea cu obleţul în undiţă, te fotografiez. Uite, aparatul e aici. *(Arată spre un aparat fotografic, care atîrnă într-un cui sau e undeva pe-o etajeră.)* Pe dumneatale te aşteaptă.

MAIORUL *(către Corina):* Duduie, spune-i să tacă. Spune-i să tacă, fiindcă altfel nu ştiu ce se-ntîmplă. Eu cînd mă înfurii...

CORINA *(îl ia de braţ pe Maior şi continuă să povestească, îmbunîndu-l):* Prin urmare, în timp ce dumneavoastră eraţi... la lac, eu l-am luat pe Jeff — dar unde-i Jeff? Nu l-aţi văzut pe Jeff? Jeeff! Jeeff! Să ştiţi că doarme. La ora asta. Nu-i e ruşine... Mare leneş băiatul ăsta! Nu-i de mirare că a rămas corigent. Jeeff!

MADAME VINTILĂ *(iritată):* Da' mai lasă-l odată pe Jeff ăsta. Vine el, n-ai grijă. E umbra dumitale.

CORINA: De ce eşti rea? E prietenul meu, e pajul meu.

MADAME VINTILĂ: Fie şi paj — dacă vrei — dar spune odată ce e cu telefonul.

CORINA: Ieri după masă, m-am dus cu Jeff pe şosea şi am oprit o maşină.

BOGOIU
MAIORUL } *(deodată):* O mașină?

CORINA: Da. Închipuiți-vă, o mașină! Mă mir și eu ce căuta pe aici. Rătăcise drumul poate. Mergea spre Gheorghieni. Am oprit-o și am vorbit cu un domn de la volan.

MADAME VINTILĂ: Tînăr?

CORINA: Nu mă-ntrerupeți. Un domn. I-am spus: „Domnule, salvează-ne. Sîntem un grup de oameni pierduți în mijlocul pădurii. Ni s-a stricat telefonul. Dumneata tot treci prin Gheorghieni. Oprește un minut la Oficiul telefonic și spune să ne trimită cu autobuzul de mîine dimineață un mecanic la vila Weber."

MADAME VINTILĂ: Și?

CORINA: Și nimic. A salutat, i-am mulțumit și s-a dus.

MADAME VINTILĂ: Și crezi că vine?

CORINA: Mecanicul? Sigur. Nu se poate să nu vie.

BOGOIU: Mă rog, dumneavoastră nu vi se pare ciudat?

TOȚI TREI: Ce?

BOGOIU: Suspect?

TOȚI TREI: Ce?

BOGOIU: *Madame* Vintilă, de cînd n-ai mai primit dumneata scrisori?

MADAME VINTILĂ: Ultima a fost... duminică parcă. Da. Duminică.

BOGOIU *(precizînd):* Duminică, întîi de august. Buun. Și dumneatale, maiorule, de cînd n-ai mai avut jurnale?

MAIORUL: Păi să ne uităm. *(Caută prin vraful de jurnale.)* Ăsta a fost ultimul. Duminică 1 august.

BOGOIU: Perfect. Radioul cînd s-a stricat? *(Către Corina:)* Cînd l-ai ascultat dumneata ultima oară?

CORINA: Cred că... sîmbătă seara.

BOGOIU: Și duminică la prînz...

MAIORUL: Nu mai mergea.

BOGOIU: Întocmai. Nu mai mergea. Dar telefonul? De cînd nu mai avem telefon?

TOȚI TREI *(într-adevăr surprinși de coincidențe)*: De...

BOGOIU *(triumfător)*: De duminică. Ei?

MAIORUL: Ce „ei"?

BOGOIU: Cum, domle, asta-i puțin? Nu-nțelegeți? Păi sare-n ochi.

TOȚI *(îl privesc mirați, așteptînd dezlegarea)*.

BOGOIU: Ce s-a întîmplat duminică aici? *(Nu răspunde nimeni.)* Cine a venit duminică în pensiunea Weber? *(Iar nu răspunde nimeni.)* Nu știți. Să vă spun eu: a venit domnul Ștefan Valeriu.

CORINA: Și vrei să spui...

BOGOIU: Nu vreau să spun. Sînt sigur. Asta e.

MADAME VINTILĂ: Nu m-aș mira; nesuferit cum e...

MAIORUL: În fond, ce susții dumneata?

BOGOIU: Eu nu susțin. Simt. Simt că el e. Îmi spune inima că e el. Nu știu, de ce, nu știu cum, probe n-am, dar îmi spune inima. Și pe urmă, un lucru e limpede. Pîn-a venit ăsta, toate mergeau strună-n pensiunea Weber. Scrisori aveam, ziare aveam, radioul cînta, telefonul era bun-zdravăn. De cum a venit el, toate s-au întors pe dos; scrisori nu mai sînt, ziare nu mai sosesc, telefonul nu mai umblă, radioul a amuțit. Ba de două zile, dacă ați băgat de seamă, nici autobuzul nu se mai oprește aici.

MAIORUL: Dacă am băgat de seamă? Sufletul mi-a ieșit ieri dimineață, alergînd după el. „Oprește,

domle, opreşte!" Strigam eu. Aş! Nici gînd. Alerga cu o sută de kilometri pe oră.

CORINA: Probabil că nu avea de ce să oprească. N-or fi fost călători. N-o fi avut poştă.

BOGOIU: Da'nainte vreme cum oprea? Avea călători, n-avea călători, avea poştă, n-avea poştă, el oprea. Uite-aşa, ca să-l vedem şi noi.

SCENA V

ACEIAŞI, JEFF

Se aude vocea lui Jeff, din culise, stînga: *„Duduie Corina! Duduie Corina!"*

MADAME VINTILĂ *(către Corina):* „Pajul" dumitale!

(Intră Jeff. Şaisprezece-şaptesprezece ani. Vizibil adolescent. Costum sportiv deschis. Poartă pe umăr un stîlp de lemn, cu o tablă tot de lemn, pe care stă scris: *Pension Weber. Penzio Weber.)*

JEFF: *Jóreggelt kivánok!* Bună dimineaţa!

CORINA: Unde umbli, Jeff, aşa de dimineaţă? Eu credeam că mai dormi.

JEFF: Să dorm? Glumiţi, domnişoară Corina. Eram de santinelă.

CORINA: Cum de santinelă? Şi ce e parul ăsta pe care-l porţi după tine?

JEFF: E descoperirea mea. *(Tace un moment, pentru a-şi pregăti efectul. A împlîntat marţial parul în pămînt şi-l prezintă ca pe un trofeu.)* Acuma ştiu de ce nu se mai opreşte autobuzul la pensiunea Weber.

MAIORUL: Autobuzul?

MADAME VINTILĂ: Ce vrei să zici?

JEFF: E simplu. De cîteva zile firma pensiunii — știți, firma de jos, de pe șosea — dispare în fiecare dimineață. Dispare pe la opt-nouă, înainte de trecerea autobuzului, și pe urmă, după ce-a trecut, apare la loc.

CORINA: Nu vorbi copilării, Jeff.

MAIORUL: O fi vreo stafie.

JEFF: Nu vorbesc copilării, domnișoară Corina, și nu e nici o stafie, domnule maior. E un domn. Îl cunoașteți foarte bine. E domnul Ștefan Valeriu.

MADAME VINTILĂ: Tot el, frate?

BOGOIU: Nu v-am spus eu?

CORINA: Faci glume proaste, Jeff.

JEFF: Zău că nu e glumă, domnișoară Corina. *(Cu timiditate, încet, numai către ea:)* Știți bine că n-aș îndrăzni să glumesc cu dumneavoastră. *(Tare, către toți:)* E el. Am bănuit de ieri, de alaltăieri, dar n-am vrut să spun nimic, pentru că nu eram încă sigur. De două zile îl pîndesc de la fereastra mea cînd pleacă dimineața pe munte. Și azi-dimineață a plecat. Nu s-a întors încă?

BOGOIU: Acu trebuie să pice.

JEFF: Îl urmăream de la fereastra mea, dar de acolo nu se prea vede bine, din cauza brazilor. Azi-dimineață am vrut să mă conving. Am ieșit cel dintîi din pensiune — nici dumneata nu te sculaseși, domnule Bogoiu — am ieșit prin bucătărie, ca să nu mă simtă nimeni, și m-am dus jos la pod. M-am ascuns acolo bine și am așteptat pînă a venit. L-am văzut. Vă spun că e el.

MADAME VINTILĂ: Dar de ce-o fi făcînd toate astea?

JEFF: Nu știu. Probabil ca să nu se mai oprească autobuzul. O fi având motivele lui. Dacă nu e firma pe șosea, șoferul nici nu știe unde să oprească. De jos, pensiunea nu se vede de loc. E pierdută toată între brazi.

MAIORUL: Și de ce n-ai bătut firma la loc? Acu trece autobuzul și iar rămînem mofluzi.

JEFF: Am încercat s-o bat, dar singur mi-era greu. Nu veniți să-mi ajutați?

BOGOIU: Dacă vă duceți, grăbiți-vă, că mult nu mai e. *(Se aude de departe, de pe șosea, zgomotul și claxonul unui automobil, care se apropie.)* Na! Ce vă spusei eu?

MADAME VINTILĂ: Vai de mine! Scrisorile mele! *(Aleargă spre stînga alarmată, strigînd spre autobuzul ce trece undeva departe în culise:)* Aaaa! Aaaa!

JEFF: Haide repede, domnule maior, poate-l mai prindem. *(Strigă și el:)* Aaaa! Aaaa!

MAIORUL: Jurnalul meu! Să știți că iar îl pierd. Opriți-l, nu-l lăsați!

(Se aud mereu sunetele de claxon ale automobilului. Madame Vintilă, Jeff și Maiorul ies, alergînd prin stînga.)

SCENA VI

CORINA, BOGOIU

BOGOIU: Ei, duduie, văzuși? Îți place?

CORINA: Nu înțeleg nimic.

BOGOIU: Nici eu nu înțeleg. Dar un lucru e limpede. Valeriu ăsta e o canalie.

CORINA: Exagerezi.

BOGOIU: Exagerez? Păi, ca să nu mergem mai departe, te întreb cu: ce are el cu mine? Stai, stai să vezi... *(Se îndreaptă aproape cu teamă spre tabla din stînga şi observă că i-a fost şters tot ce scrisese el pe tablă.)* Sigur! Iar a şters. Eu scriu, el şterge. Eu scriu, el şterge. *(Cu disperare:)* O să mă-nnebunească. O să mă scoată din sărite. Să ştii că eu nu răspund dacă s-o-ntîmpla o nenorocire.

CORINA: Vrei să-l omori?

BOGOIU: Nu ştiu. Poate şi asta. Da, da, poate şi asta. Să i-o spui. Îţi dau voie să i-o spui. Te autoriz să i-o spui.

CORINA: De ce nu i-o spui singur?

BOGOIU: Să-mi pun eu mintea cu el? *(În timpul ultimelor patru replici, Bogoiu a luat creta şi a început să scrie din nou pe tablă:* Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 767 mm. Temperatura... *Dar în momentul ăsta i se rupe creta şi, dezolat, renunţă, pentru a se apropia de Corina.)* Nu zău, domnişoară Corina, ce o fi avînd cu mine? Îi fac eu vrun rău? Fac eu cuiva vrun rău? Supăr eu pe careva? De ce nu mă lasă să-mi văd liniştit de ocupaţiile mele?

CORINA: Nu ştiu, domnule Bogoiu. N-am vorbit niciodată cu el şi nici nu mă interesează. Ai dreptate. E un tip urîcios. Dar şi dumneata... Ce e gustul ăsta să scrii mereu pe tablă cît e ceasul, de unde bate vîntul, cît arată termometrul?

BOGOIU *(încurcat):* Ei... e o plăcere a mea. Strică? Un obicei vechi. Uite, la minister, la Bucureşti, cînd viu dimineaţa, primul lucru pe care-l fac e să scriu pe o tablă ca asta: 20 octombrie sau 5 decembrie, sau 7 martie. Ninge, sau plouă, sau e soare, după cum se-ntîmplă.

CORINA: Curioasă manie...

BOGOIU: Curioasă, duduie, dar blîndă. Cinci oameni sîntem în birou — şi nu se supără nici unul. Mă lasă. El de ce nu mă lasă? *(După o secundă de tăcere, tainic:)* Şi să ştii că nici nu e o manie. E o pasiune. Domnişoară! *(Îi vorbeşte cu solemnitate:)* Dumneata ştii unde sînt eu acum?

CORINA *(neînţelegînd ce vrea să spună):* Cred că la pensiunea Weber.

BOGOIU *(face semn din cap că nu, apoi se apropie de ea, priveşte de jur împrejur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni, şi-i spune foarte confidenţial, ca şi cum i-ar destăinui un mare secret):* Sînt în Oceanul Pacific.

CORINA *(nu înţelege nimic. Nu ştie ce atitudine să ia. E puţin îngrijorată, dar nu vrea să pară prea mult. Surîde cu jumătate surîs, ca de o glumă).*

BOGOIU *(continuă cu foarte multă convingere):* În Pacific. La Singapor, 126 grade longitudine, 0,10 grade latitudine nordică. Am ancorat de cinci zile şi aştept. Nu ştiu cînd o să ridic ancora. Miroase a ciclon... *(Se uită la cer, adulmecă aerul.)* Acuma, în august, e foarte primejdios...

CORINA *(cu stupoare):* Domnule Bogoiu, dumneata glumeşti?...

BOGOIU: De loc. Navighez. Da, da, navighez. Vezi tabla asta? E jurnalul meu de bord. În fiecare zi, în fiecare dimineaţă, notez temperatura, vînturile, presiunea atmosferică... Umblu cu busola în buzunar şi, oriunde aş fi, eu caut nordul. Aicea ştii unde e? Uite-l colo! *(Arată cu degetul în zare, dincolo de rampă.)* Îl vezi?

CORINA *(îl priveşte lung, fără să-şi fi revenit com-*

plet): Ciudat om eşti dumneata, domnule Bogoiu! Nu mi-aş fi închipuit.

BOGOIU: Nimeni nu-şi închipuie, domnişoară. Din fericire. Altfel n-ar mai fi chip de trăit. Bunăoară la minister... Ştii dumneatale cîţi ţipă la mine? Bogoiu, unde-i dosaru cutare? Bogoiu-n sus, Bogoiu-n jos. Ei ţipă şi cu tac. De unde să ştie ei că, în timp ce caută dosarul care s-a pierdut, eu sînt în insulele Azore?

CORINA: Călătoreşti mult...

BOGOIU: Tot timpul. O iau prin Mediterana, dau în Atlantic, trec în Pacific. Numa-n Oceanul Îngheţat de Nord n-am fost încă.

CORINA: De ce?

BOGOIU: Ei, e greu. Frig, furtuni... Şi nici n-am echipaj ca lumea. Dar odată şi odată o să mă duc şi p-acolo. Aştept condiţii atmosferice.

CORINA: Te interesează condiţiile atmosferice?

BOGOIU: Ei, ştii că-mi placi? Auzi vorbă... Cum n-o să mă intereseze? Păi asta-i principalul. Nu plec niciodată orbeşte la drum. Îmi iau mai întîi toate măsurile. Am un prieten la Institutul meteorologic, ştii, casa aia galbenă, cu un etaj, din Calea Dorobanţi, la numărul 1. În ficcare zi la prînz, cînd ies de la minister, mă urc în autobuz, drept acolo mă duc... Mă aşteaptă în poartă. Băiat de treabă.

CORINA: E şi el marinar?

BOGOIU: Nu. E astronom. Da' lucrează la Institutul meteorologic. E la arhivă. Mîncăm împreună la acelaşi birt. Ei, acolo, la institut, ştiu tot ce se-ntîmplă pe tot pămîntul. Cum bate vîntul, cum vin norii, cum se mişcă stelele... Cum plouă pe Mediterană, ei au şi aflat. Cînd se apropie ciclonul în Pacific, cînd vine hula pe Atlantic,

cînd se înseninează pe Oceanul Indian... De la prietenul ăsta aflu eu în fiecare zi tot ce-mi trebuie. Cum e azi la prînz, el îmi dă situaţia, şi pînă mîine la prînz sînt liniştit. Rar se întîmplă să mă prindă pe mine furtuna în larg... Dar ce-i cu dumneatale? Ai rămas pe gînduri...

CORINA: Nuu... Te ascultam. *(Tace o secundă şi apoi, brusc:)* Cunoşti bine Mediterana?

BOGOIU: Auzi colo, dacă o cunosc?! Ca pe buzunarul meu.

CORINA: Ştii unde vine Civita Vecchia?

BOGOIU: Ei bravo, mi-ai plăcut! Cum să nu ştiu? *(Îi arată cu mîna pe o hartă imaginară.)* Păi, uite, aicea e Genova, aicea Neapole, şi între cle două, la cotitură, e Civita Vecchia.

CORINA: *(a urmărit degetul lui şi acum a rămas gînditoare, privind mereu spre punctul unde „este" Civita Vecchia).*

BOGOIU *(cu discreţie, ca şi cum n-ar voi s-o trezească dintr-un somn):* Domnişoară Corina... mi se pare că şi dumneata navighezi...

CORINA *(face uşor semn din cap că da).*

BOGOIU: Şi... nu navighezi singură...

CORINA *(dă din cap că nu).*

BOGOIU: Eşti cu un domn... cu un prieten... *(Surîde cu subînţeles.)* Dar nu trebuie să fii necăjită. Ştii, pe Mediterană, şi mai ales aici, pe lîngă coastă... nu sînt furtuni.

CORINA: Păcat că nu sînt. Ar merita să fie.

BOGOIU: Îl iubeşti... Dumneatale îl iubeşti şi el se plimbă pe mare... Şi nici nu-ţi scrie...

CORINA: Cum ai zis? Pe cine iubesc şi cine nu-mi scrie? Da' ştii că ai fantezie dumneata? De unde mi-ai scos toate astea? Mai bine... *(e încurcată, vrea să schimbe vorba)* mai bine te-ai

duce să te îmbraci. Ia te uită în ce hal ești! Aproape gol.

BOGOIU *(subită pudoare)*: Asta așa e, zău. Mă duc, să știi că mă duc. E și tîrziu. Acu trebuie să mergem la scăldat. *(Se îndreaptă spre ușa din fund, stînga. După cîțiva pași, se oprește, se întoarce.)* Domnișoară Corina.., să nu mă spui... cu Singaporul, cu Oceanul Pacific... Zău, să nu mă spui... or să rîdă de mine...

CORINA: Fii liniștit, domnule Bogoiu. Sîntem prieteni.

(Bogoiu iese. Corina rămîne singură în scenă, vag gînditoare, cu un zîmbet nedecis. Se apropie de șezlongul lui Ștefan, de care se reazemă o clipă. Zărește cartea pe care el o lăsase acolo, o ia în mînă, o răsfoiește, cu același surîs ce flutură fără direcție. Se așază pe șezlong.)

SCENA VII

CORINA, MADAME VINTILĂ, mai tîrziu MAIORUL, JEFF

MADAME VINTILĂ *(cu un țipăt alarmant)*: Nu *(Corina sare speriată în picioare.)* Pentru Dumnezeu, ce era să faci? E scaunul lui.

CORINA *(care încă nu și-a revenit)*: Al cui?

MADAME VINTILĂ: Al lui Ștefan Valeriu.

CORINA: Și de asta trebuie să strigi așa? M-ai speriat.

MADAME VINTILĂ: În loc să-mi fii recunoscătoare, îmi mai faci reproșuri. Nici nu știi de la ce te-am salvat. Omul ăsta e în stare de orice.

CORINA: De exemplu, e în stare să mă împuște pentru că m-am așezat un moment pe șezlongul lui.

MADAME VINTILĂ: Nu. Dar de exemplu e în stare să-ți facă ce mi-a făcut mie ieri. N-ai decît să-l întrebi pe maior, că era de față. Eram după masă și o rugasem pe Agneș să-mi dea cafeaua aici pe terasă. M-am întins pe șezlong, fără să bag de seamă că era al lui. Domnul s-a apropiat de mine și, fără să clipească, s-a uitat drept în ochii mei: „Doamnă, scaunul acesta îmi aparține". Îți jur, așa mi-a spus: „Îmi aparține". Un moment, nici n-am înțeles ce vrea. Dar el a continuat foarte calm: „Vă rog să vă ridicați". Mi s-a urcat atunci tot sîngele în obraz. Îmi venea să plîng, să țip.

CORINA: Și ce-ai făcut?

MADAME VINTILĂ: Ce era să fac? M-am sculat. Eu m-am sculat și el s-a așezat în locul meu. Ah, dacă n-a fost bărbatu-meu aici, i-ar fi arătat lui.

CORINA: Și maiorul n-a zis nimic?

MADAME VINTILĂ: Nimic.

CORINA *(către Maior, care tocmai intră prin stînga, împreună cu Jeff)*: N-ai zis nimic, domnule maior?

MAIORUL: Cînd?

CORINA: Ieri, cînd domnul Ștefan Valeriu a sculat-o pe *madame* Vintilă de pe scaun.

MAIORUL: Păi ce era să zic?

CORINA: Frumos, domnule maior, foarte frumos. Ce fel de cavaler ești dumneata? Ce fel de militar ești dumneata?

MAIORUL: În retragere, duduie.

CORINA: A, aşa da... Şi tu, Jeff?

JEFF: Eu nu eram aici.

CORINA: Felicitările mele, domnilor. Unul e în retragere, altul nu e aici şi al treilea este... în Oceanul Pacific.

MAIORUL: Unde? Ce vrei să spui?

CORINA: Nimic. Vreau să spun că sînteţi trei bărbaţi în pensiune, şi din trei, nu e unul în stare să ia apărarea unei femei. Nu crîcneşte nimeni cînd trece domnul Ştefan Valeriu. V-a pus pe toţi la respect. Dă-mi o hîrtie albă, Jeff. Un carton.

JEFF: Ce vreţi să faceţi, domnişoară?

CORINA: O să vezi... Nu ăsta. E prea subţire. *(Caută singură în vraful de ziare şi hîrtie de pe măsuţă şi găseşte un carton gros.)* Ăsta. Un creion ai?

JEFF *(îi dă un creion).*

CORINA *(scrie cu litere mari şi, pe măsură ce scrie, rosteşte cuvintele):* Ocupat. *Ocupé. Ocupado. Besetzt.* Cum s-o fi zicînd pe englezeşte ocupat?

JEFF: *Reserved.*

CORINA: Şi cum se scrie?

JEFF: *Reserved.*

CORINA: Buuun. Acuma daţi-mi o sfoară.

MAIORUL *(care e lîngă radio, ia de acolo un capăt de sfoară şi i-l întinde):* Asta e bună?

CORINA: Fie şi asta! Vă place? Să poftească, înfumuratul! *(Face o gaură în carton, trece sfoara prin gaură, se apropie de şezlong şi leagă cartonul de spetează, ca pe un aviz.)* Aşa. *(Se instalează în şezlong, cu aerul cuiva care aşteaptă lupta.)*

SCENA VIII

ACEIAȘI, BOGOIU

Bogoiu intră prin ușa din fund, stînga. E de astă dată îmbrăcat: guler tare, cravata — ca și înainte, costum ceremonios, ca și cum s-ar duce la minister.

BOGOIU *(cu o izbucnire ca a lui* madame *Vintilă, la începutul scenei precedente):* Nu!

CORINA: Altul.

BOGOIU *(se precipită spre Corina, de parcă ar vrea s-o salveze de la înec):* Nu glumi, domnișoară Corina. Nu-i de glumă. E foarte serios. Asta-i scaunul lui.

CORINA: Al cui al „lui"?

BOGOIU: Al lui Valeriu.

CORINA: Ei și?

BOGOIU: Ei și? Ei și? O să vezi dumneata „ei și", cînd o veni el. A spus lui *Fräulein* Weber că pe care-l găsește pe șezlongul lui, mai mult nu-i trebuie.

CORINA: Nu-i nimic. Îl aștept. Să vie.

BOGOIU: Uite-l.

SCENA IX

ACEIAȘI, ȘTEFAN

La intrarea lui Ștefan, Corina a sărit brusc în picioare, cu o neașteptată tresărire de panică. Pe urmă rămîne lîngă șezlong, stînjenită. De altfel, toți au înremenit așa cum erau și-l privesc cu ostilitate, încurcați. El vine de pe munte. Puțin mai prăfuit decît era în prima scenă,

la plecare. În mînă poartă un buchet de flori, culese probabil în timpul plimbării. Aceeaşi mişcare leneşă, fără grabă, plină de nepăsare. Păşeşte domol şi nu vede pe nimeni. În faţa şezlongului se opreşte şi dă cu ochii de „avizul" Corinei. Îl citeşte fără surpriză, fără schimbare de expresie. Cum Jeff a rămas cu creionul în mînă, i se adresează.

ŞTEFAN *(către Jeff):* Dă-mi creionul!

JEFF *(surprins, i-l întinde maşinal, căci nu se aştepta la asta şi e foarte intimidat).*

ŞTEFAN *(ia creionul în mînă şi corectează):* Occupé se scrie cu doi „c". Măcar atîta lucru puteaţi să ştiţi. *(A îndreptat cuvîntul şi pune la loc „avizul". Creionul îl dă înapoi lui Jeff, care, cu aceeaşi mişcare maşinală, îl primeşte.)* Dumneata mai ales, care eşti băiat de liceu. E adevărat că eşti şi corigent... *(Dă să intre în hol, observă însă tabla neagră, pe care Bogoiu a scris din nou cîteva cuvinte. Se apropie de tablă şi şterge totul cu buretele. Apoi intră în hol. Pune florile într-un vas ce se află pe masă. Le aşază cu băgare de seamă. În urmă, urcă pe scara din fund, pînă sus, spre camera lui şi iese din scenă. În tot timpul, ceilalţi l-au urmărit cu privirea, pas cu pas, cu o stupoare crescîndă.)*

SCENA X

ACEIAŞI, fără ŞTEFAN, mai tîrziu AGNEŞ

Moment de jenă. Au rămas cu toţii într-o atitudine încordată, din care nu ştiu cum să iasă. Parcă le e ruşine să se privească unul pe altul.

BOGOIU *(tuşeşte fără succes. Ar vrea să producă o destindere, să schimbe cu totul vorba):* Mie mi-e foame. *(Nu răspunde nimeni.)* Zău că mi-e foame. Agneş! Agneş! *(Agneş intră prin fund, dreapta, cu o tavă cu ceşti de cafea. Tînără unguroaică, mai mult copilă decît proastă.)*

MADAME VINTILĂ: Unde ai fost, Agneş, pînă acum? De un ceas te strigăm.

AGNEŞ: Focut curat.

MAIORUL: Şi nu puteai să ne aduci pînă acum cafeaua? Tu „focut curat", şi noi murim de foame.

AGNEŞ: N-o fost gata cafe. *(Pune tava cu ceşti pe masa din hol şi apoi iese.* Madame *Vintilă, Maiorul şi Bogoiu iau fiecare cîte o ceaşcă, se aşază pe divan, pe scaun. Rămîn pe terasă Corina şi Jeff, acesta pironit în atitudinea dinainte.)*

CORINA *(se apropie de Jeff):* Tu nu mănînci, Jeff?

JEFF: *(Vibrant, cu lacrimi pe care abia izbuteşte să le reţină):* Aţi auzit ce mi-a spus?

CORINA: Lasă, Jeff. E o prostie. Hai să mănînci.

JEFF: Asta n-am să i-o iert.

CORINA: Lasă, Jeff. Nu e nimic grav. Trece. Du-te şi mănîncă. *(Cu o severitate de soră mai mare, dar şi de puţină cochetărie:)* Jeff, du-te şi mănîncă.

JEFF *(o ascultă).*

BOGOIU: Şi mai repede, tinere, că e tîrziu. Nu mai mergem astăzi la scăldat? Dacă ne mai dichisim mult, ne-apucă douăsprezece. Agneş, adu costumele de baie.

MAIORUL: N-aţi văzut undiţa mea?

CORINA: Domnule maior, ai uitat să-mi spui: ce s-a întîmplat cu autobuzul?

(Maiorul, care e în căutarea undiței lui, nu răspunde. Bogoiu se furișează pe terasă, se apropie de tabla lui și scrie din nou: *Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade.* La întrebarea Corinei răspunde *madame* Vintilă.)

MADAME VINTILĂ: Ce să se-ntîmple? Ca de obicei. Nici gînd să se oprească. Cînd am ajuns noi jos, pe șosea, era prea tîrziu. Nu se mai vedea decît un nor de praf. Acuma să știi că nici omul de la telefoane nu mai vine.

CORINA: Ba eu cred că da. În orice caz, îl aștept.

MAIORUL *(care între timp și-a găsit undița sub scară):* Ia te uită în ce hal a ajuns biată undița mea. Și sfoara, sfoara s-a dus de tot. Nu mai e. N-ați văzut sfoara mea? Unde să fie, domle? Parc-a intrat sub pămînt. *(O găsește legată de aparatul de radio. E uimit.)* Uite-o! Cum a ajuns aici? Cum dracu a ajuns aici? *(Dă cu ochii de Bogoiu.)* Dumneata! Dumneata ai umblat aseară la aparat.

BOGOIU: Păi dacă trebuia să-l dreg!

MAIORUL *(indignat):* Să-l dregi cu sfoara mea? Cu sfoara mea?

BOGOIU: Ei, ce faci atîta zarvă? Parcă cu sfoară sau fără sfoară nu-i tot aia? Tot atîta pește prinzi.

MAIORUL *(scos din sărite):* Domnule, nu-ți permit. Mă-nțelegi? Nu-ți permit! Dumneata mă insulți.

CORINA: Nu te necăji, domnule maior. Iartă-l. Eu sînt de vină. Voiam să ascult un concert de la Stuttgart și-l rugasem pe domnul Bogoiu să mi-l prindă.

MAIORUL: Cu sfoara mea, domnișoară? Și pe urmă, barem să-l fi prins. Da' n-a făcut nici o ispravă.

BOGOIU: Ei, aici mi-ai plăcut. N-am făcut nici o ispravă. S-a și găsit cine să mi-o zică. Păi dumneatale cu prăpădita aia de sfoară, în cinșpe zile de cînd chipurile pescuiești, nici un pește nu mi-ai prins, și eu să prind de prima seară Stuttgartul? Știu că ți-ar plăcea.

SCENA XI

ACEIAȘI, ȘTEFAN, un moment AGNEȘ

Ștefan apare în capul de sus al scării, pe unde a ieșit adineauri. Și-a dezbrăcat treningul. E îmbrăcat în alb. Pantofi de tenis, nu poartă ciorapi, pantaloni albi de pînză, o cămașă de ascmeni albă, cu gulerul deschis și mînecі scurte. Coboară treptele cu același aer de lene, de absență. A intrat pe ultima replică a lui Bogoiu, care a provocat rîsul tuturora, fără să vadă pe nimeni. Vine pe terasă, își pune ochelarii de soare, ia cartea în mînă și se așază pe șezlongul lui cu o vizibilă — poate puțin provocătoare — voluptate. Va rămîne așa în tot timpul scenelor următoare, tăcut, citind, cu desăvîrșire absent de la tot ce se petrece în jurul lui. Tăcerea provocată de intrarea lui este întreruptă de Agneș, care revine aducînd costumele de baie.

AGNEȘ: Adus costum.
BOGOIU: S-au uscat?
AGNEȘ: Uscat.
BOGOIU: *(îi ia costumele din mînă și le alege. Apoi, aruncîndu-i un costum Maiorului):* Ăsta-i al dumitale. Ăsta-i al meu. *(Către Corina:)* Poftim` p-al dumitale.

CORINA *(își ia costumul și-l pune undeva pe scaun sau pe divan):* Mulțumesc, dar eu nu merg la baie. Rămîn aici pînă vine mecanicul să repare telefonul.

JEFF: Rămîn eu.

CORINA: Nu, Jeff, ești prea drăguț. Aștept un telefon. Trebuie să mă cheme cineva. *(Și ca să-l îmbuneze, fiindcă refuzul ei l-a întunecat:)* Dar dacă vrei, rămîi cu mine. Îmi ții de urît pînă vine mecanicul să repare telefonul. Vrei?

JEFF *(cu elan):* Dacă vreau!

CORINA: Atunci dumneavoastră duceți-vă înainte. Vi-l trimit pe Jeff mai tîrziu.

BOGOIU: Treaba dumneavoastră. Numa să nu vă pară rău. Ia uite ce soare. O s-avem o baie ca în povești. Hai, maiorule! Ia-ți uneltele și-nainte. Vii, *madame* Vintilă?

MADAME VINTILĂ: Vin. *(Către Corina și Jeff:)* La revedere. Și... să fiți cuminți.

(Bogoiu, *madame* Vintilă și Maiorul ies prin stînga. Agneș a ieșit și ea prin ușa din fund, dreapta.)

SCENA XII

CORINA, JEFF, și, pe șezlong, ȘTEFAN

Corina se așază pe divanul din hol, ghemuindu-se între perne.

CORINA: Vino aici, Jeff. Mai aproape, lîngă mine. Așa. *(Îi dă o pernă, jos, pe podea.)* Și acuma, să stăm serios de vorbă. Cum merge cu matematica?

JEFF: Domnișoară Corina, v-am rugat să nu mai vorbiți de asta. Nu-mi face plăcere.

CORINA: De ce?

JEFF: Aș vrea să uitați că sînt un băiat de liceu. E jignitor.

CORINA *(după o scurtă tăcere):* Ai surori, Jeff?

JEFF: Nu.

CORINA: Aș fi vrut să am un frate ca tine și care să-mi spună că e jignitor să fii tînăr. Să fii așa de tînăr... Ascultă, Jeff, tu nu te superi că-ți spun „tu"?

JEFF: Să mă supăr? *(Cu elan:)* Dar sînt fericit!

CORINA: Atunci, de ce nu-mi spui și tu la fel?

JEFF: A, cu dumneavoastră e cu totul altceva. N-am să pot niciodată. Țineți minte, acu două săptămîni, cînd ați sosit? Îmi spusese *Fräulein* Weber că trebuie să vină o domnișoară și m-a rugat să aștept la autobuz, ca să-i arăt drumul. Nici eu nu eram decît de două zile aici, dar mă plictiseam de moarte. Cînd v-am văzut coborînd din mașină...

CORINA *(simte că se pregătește a spune o enormitate și nu vrea să-l lase):* Cînd m-ai văzut coborînd din mașină, te-ai apropiat de mine și mi-ai spus: „Dumneavoastră sînteți?" Și eu ți-am răspuns: „Eu sînt". Pe urmă mi-ai luat cele două valize și mi-ai spus: „Pe aici". Nu? Ai fost drăguț, Jeff. *(Jeff se ridică în picioare necăjit, încurcat că nu l-a lăsat să vorbească. Are pe fața lui o emoție reprimată, timidă, de adolescent.)* Jeff, tu știi unde este Civita Vecchia?

JEFF: Civita?... N-am auzit niciodată.

CORINA: E un port. Un port mic în Mediterana, între Genova și Neapole. Știi să desenezi harta Mediteranei?

JEFF: Ştiam pe vremuri. Acuma cred c-am uitat. N-am mai făcut geografia Europei din clasa a treia.

CORINA *(se ridică de pe divan, vine spre el şi-l ia de mînă):* Hai, încearcă, Jeff. Desencaz-o. Te rog, deseneaz-o. Să vezi că o să-ţi aduci aminte. *(Îl duce pînă la tablă, ia buretele în mînă şi surîde citind cele scrise de Bogoiu pe tablă.)* Săracul domnu Bogoiu! *(Şterge cu buretele şi apoi pune creta în mîna lui Jeff.)* Haide, Jeff, curaj!

JEFF: De unde s-o începem? De la Bosfor, sau de la Gibraltar?

CORINA: De unde vrei tu. De unde-i mai repede.

JEFF: S-o luăm de aici. *(Desenează.)* Uite, să zicem că aici e capul Finister, asta e peninsula Iberică, aici e strîmtoarea Gibraltar, p-ăsta am uitat cum îl cheamă...

CORINA: Nu-i nimic. Mergi înainte.

JEFF: Aici începe Italia, golful Genua, golful Neapole.

CORINA: Destul, Jeff, opreşte. E de ajuns. Cred că Genova trebuie să fie pe aici...

JEFF: Nu. Puţin mai sus. Uite aici.

CORINA: Şi dacă aici este Genova, atunci mai jos, la cotitură, trebuie să fie... da... aicia e... să ştii că-i aici.

JEFF *(bănuitor):* Cine?

CORINA *(ezită o clipă):* Nimeni. Civita Vecchia.

SCENA XIII

ACEIAŞI, UN MECANIC

Intră prin stînga un lucrător cu o ladă de scule.

MECANICUL: Bună ziua. Mă rog, aicia este pensiunea Weber?

CORINA: Aici. Dumneata ești de la Gheorghieni? De la telefoane?

MECANICUL: D-acolo sînt. Da' departe mai staţi! Credeam că nu mai dau de dumneavoastră.

CORINA: Un moment, te rog. Așteaptă-mă un moment. *(Către Jeff:)* Du-te, Jeff. Du-te la baie.

JEFF: Rămîn!

CORINA *(punîndu-i costumul de baie pe umăr):* Nu se poate. Nu vreau să-ţi pierzi baia. Hai, fii cuminte şi du-te.

JEFF: Veniţi şi dumneavoastră mai tîrziu?

CORINA: Poate, Jeff. Dacă termin mai devreme. Du-te acum. Pa! *(El a ieşit din scenă. Corina se duce după el şi-i strigă):* Şi vezi, fii cu băgare de seamă, înotătorule. Nu cumva să aud că ai fost iar la adînc.

SCENA XIV

ACEIAŞI, fără JEFF

CORINA *(se întoarce către mecanic):* Uite, telefonul e colo. Crezi c-o să fie mult de lucru?

MECANICUL: Să vedem. *(Se apropie de aparat, îşi scoate uneltele, deşurubează. Corina, lîngă el, urmăreşte cu atenţie operaţia, în timp ce-i vorbeşte.)*

CORINA: Ai venit cu autobuzul?

MECANICUL: Cu autobuzul... Numa că nu ştiam un' să cobor. M-a dus, hăt departe, pîn' la trei izvoare, şi d-acolo a trebuit să mă-ntorc pe jos. Am tot întrebat pe unul, pe altul, nimenea

nu știe de pensiunea asta. Se vede că nu-i de mult pe aici.

CORINA: S-a clădit astă-primăvară.

MECANICUL: Așa da, că eu altminteri mă cunosc prin locurile astea. *(A demontat cu totul telefonul.)* Ei, drăcia dracului!

CORINA: Ce s-a întîmplat?

MECANICUL: Telefonul ăsta...

CORINA: E grav? Nu poți să-l dregi?

MECANICUL: Ba bine că nu. Pînă numeri trei, e gata. Da' să știți că aici a umblat cineva. Zău așa, parcă-ntr-adins a făcut.

CORINA *(aruncă o privire scurtă spre Ștefan).*

MECANICUL: Vedeți șurubul ăsta? *(Corina privește foarte atentă, absorbită de explicație.)* L-a clătinat din loc, și s-a terminat.

CORINA: Și nu se poate pune la loc?

MECANICUL: Ba l-am și pus. Asta-i tot. *(Învîrtește manivela telefonului.)*

CORINA: Ce faci acum?

MECANICUL: Chem Oficiul Gheorghieni. Să vedem dacă răspunde.

CORINA: Spune-i, te rog, domnișoarei de acolo că aștept un telefon azi dimineață.

MECANICUL: Alo! Alo! Oficiul... Alo! Gheorghieni... Domnișoară Bözsi... Da, eu... N-a fost nimic... Da, da, ascultă, e aici cineva care așteaptă un telefon... Să-i dai legătura cînd o veni... *(Închide telefonul, apoi, către Corina:)* S-a făcut.

CORINA: Acuma, dacă ai vrea — nu știu dacă te pricepi — dacă ai vrea să te uiți puțin la aparatul ăsta de radio, că nu merge de loc.

MECANICUL: Se poate să nu mă pricep? Eu sînt de la București, domnișoară. *(Se apropie de radio și-l cercetează, demontîndu-l.)* A! Bine că-mi

adusei aminte. A zis domnul diriginte de la Gheorghieni, de la Poştă, că ce să facă cu scrisorile?

CORINA: Care scrisori?

MECANICUL: Scrisorile pentru pensiunea Weber... S-au strîns vreo douăşpe pîn-acum.

CORINA: Cum ce să facă? Să le trimită aici.

MECANICUL: Păi, le-ar fi trimis el, da' a venit un domn de la dumneavoastră şi a zis să le ţină acolo.

CORINA: Ce să ţină?

MECANICUL: Scrisorile. Zicea că jurnalele să le trimită-napoi la Bucureşti, că nu mai e nevoie de ele, şi scrisorile să le ţină la Poştă la Gheorghieni, pîn-o veni cineva să le ia...

CORINA: Un domn? A spus asta un domn?... Da... da... adevărat... uitasem.

MECANICUL *(care între timp a terminat examenul aparatului de radio):* Cu ăsta e mai greu, cu aparatul ăsta. E de lucru. Antena unde e?

CORINA: Sus, pe acoperiş.

MECANICUL: Pot s-o văd?

CORINA: Sigur. Uite, du-te dumneata pe aici, pe la bucătărie. E o fată acolo. O cheamă Agneş. O să-ţi dea o scară şi tot ce-ţi trebuie.

MECANICUL *(şi-a luat lada cu unelte şi iese):* Mă-ntorc mai tîrziu.

SCENA XV

CORINA, ŞTEFAN

Rămasă singură, Corina îl priveşte îndelung pe Ştefan cum stă în şezlong şi citeşte sau se prefăce că citeşte, într-o totală indiferenţă. După un

moment de ezitare, face un pas spre el, cu ceva decis în mişcare — „ce-o fi o fi" — şi se adresează cu o anumită bravură în toată înfăţişarea, dar fără bruscheţe.

CORINA: În fond, dumneata de ce ţii cu tot dinadinsul să fii interesant?

ŞTEFAN *(se ridică puţin în capul oaselor şi se uită împrejur, ca şi cum ar căuta să vadă cu cine vorbeşte):* Eu? Interesant? Dar nu ţin de loc să fiu interesant.

CORINA *(retezător):* Foarte bine faci. Nici nu eşti.

ŞTEFAN: Nu sînt, da' să ştii că nu-mi comunici nimic nou. Sînt treizeci şi patru de ani — la 5 octombrie vor fi treizeci şi cinci — de cînd ştiu cu precizie că nu sînt interesant. Nu făcea, zău, să pierzi baia şi nici mie să-mi strici lectura, numai ca să-mi aduci la cunoştinţă o ştire atît de veche. *(Îşi reia cartea şi se pregăteşte să-şi continue lectura.)*

CORINA: Eşti odios.

ŞTEFAN: Asta se poate.

CORINA: Şi eşti ridicul.

ŞTEFAN: Şi asta se poate. Dar vezi să nu te încurci. Prea multe lucruri deodată. Ar trebui să alegi: neinteresant, odios, sau ridicul?

CORINA: Toate la un loc.

ŞTEFAN: Sînt un cumulard.

CORINA *(pe care răspunsul o amuză, dar o şi înciudează):* Vrei să lăsăm gluma?

ŞTEFAN: Glumeam?

CORINA: Da. Glumeam.

ŞTEFAN: Perfect. Atunci, să nu mai glumim. *(Se trînteşte din nou în şezlong, îşi reia cartea şi e gata să se cufunde din nou în tăcere.)*

CORINA: Să nu glumim, dar să încercăm a fi politicoși. Și atunci cînd ne vorbește o femeie, să încercăm a-i răspunde.

ȘTEFAN: Vai, ce urît vorbești, duduie! Politicoși! Păi eu de asta am venit aici? Ca să fiu politicos?

CORINA: Ascultă-mă, îți vorbesc cu oarecare prietenie. Atîta prietenie, cît merită un tip bosumflat ca dumneata. Nu te prinde.

ȘTEFAN: Ce nu mă prinde?

CORINA: Genul ăsta pe care l-ai ales. Bădărănia asta pe care o simulezi. *(Aproape confidențial:)* Dumneata nu ești un mitocan.

ȘTEFAN: Vai, nu! E un vis vechi al meu. Un ideal.

CORINA: Irealizabil, ca toate idealurile. Crede-mă pe mine, îți pierzi vremea. Nu ești și n-ai să fii. Asta se observă din primul moment.

ȘTEFAN *(îngrijorat):* Serios?

CORINA: Foarte serios. E zadarnic orice efort. Dumneata în materie de proastă creștere ești un impostor.

ȘTEFAN: Un impostor?

CORINA: Da. Vreau să spun că dumneata ești... *(cu oarecare dispreț)* un om cumsecade.

ȘTEFAN *(cu un fel de tresărire alarmată):* Ai aflat?

CORINA: Sigur c-am aflat. Sau mai bine zis am văzut. Ei, ce-ți imaginezi dumneata, că o mitocănie — dar știi? — o bună mitocănie se improvizează așa, de la o zi la alta?

ȘTEFAN: Nu. Dar, oricum... cu puțină aplicațiune... cu puțină silință.

CORINA: Nu ajută. Asta nu se învață. Asta e de la Dumnezeu. Uite, dumneata ce nu faci ca să fii prost-crescut? Nu răspunzi cînd ți se vorbește, te servești primul la masă, nu dai bună ziua, nu spui bună seara, lupți din răsputeri să fii dezagreabil și izbutești uneori — dar cu cîte efor-

turi, cu cîtă oboseală! Îl exasperezi pe bietul domnu Bogoiu, îl revolţi pe maior, o înfurii pe *madame* Vintilă...

ŞTEFAN *(întrerupînd):* Te indignez pe dumneata.

CORINA: Nu, pe mine mă amuzi. Eu văd foarte bine jocul dumitale. Eşti un băiat de treabă, care şi-a lipit barbă şi mustăţi fioroase, ca să sperie lumea. Dar cînd se răsteşte mai tare, îl pufneşte rîsul şi i se dezlipesc mustăţile. Au fost prost lipite.

ŞTEFAN: E un simbol? Nu înţeleg simbolurile.

CORINA: Ba înţelegi. Dar faci tot ce e posibil să nu înţelegi; ai dumneata impresia că-ţi şade bine să fii prost.

ŞTEFAN *(vag jignit):* Dudùie, mi se pare că...

CORINA: ...că nu sînt politicoasă. Nu sînt. Dar parcă spuneai că n-am venit aici ca să fim politicoşi.

ŞTEFAN *(începe să fie enervat):* La urma urmelor, ce vrei dumneata?

CORINA: Vreau să spun că nu mă sperii. Vreau să-ţi spun că te cunosc. Şi mai vreau să-ţi spun că tot jocul dumitale e naiv. De cinci zile, de cînd ai intrat în pensiune, te căzneşti să fii interesant. Tăcerile dumitale! Singurătatea dumitale! Fruntea dumitale copleşită de gînduri! Calmul dumitale, superbul, absolutul dumitale calm! *(Rîde, bună, prietenoasă, cu o subită destindere.)* Ce copil eşti! Ţi-a intrat în cap să fii *(cu un gest declamator)* „teroarea pensiunii Weber". Ei bine, m-aş sufoca dacă nu ţi-aş spune: nu eşti. Poate că o sperii pe domnişoara Weber, poate pe *madame* Vintilă, sigur pe Agneş. Pe mine nu. Zău că nu. Nu ţi-o spun din orgoliu. Ţi-o spun — dar ai să înţelegi? — ţi-o spun din loialitate. Mi se pare că nu e cinstit

din partea mea să stau deoparte, să te privesc și să rîd, fără ca dumneata să știi că ești observat și că ești puțin — dar știi? — foarte puțin... ridicul. *(Cu o tresărire:)* Stai! Nu te supăra. Nu te supăra încă. Mai este!... Vezi, e ca și cum am fi la o masă de bridge... joci bridge?

ȘTEFAN: Nu.

CORINA: Nici eu. Dar nu-i nimic. Parc-am fi la o masă de bridge și — fără voia mea — din neatenție, din neglijență, m-aș uita în cărțile dumitale. Aș trișa dacă nu ți-aș spune că le-am văzut. Le-am văzut, înțelegi? Nu mai putem continua. Hai să începem de la început. Să începem alt joc... Vrei?

ȘTEFAN: Nu vreau. *(Se ridică din șezlong și face cîțiva pași.)* Așadar, dumneata îți închipui că eu joc. Joc ca să te seduc pe dumneata.

CORINA: Nu să mă seduci. Să mă impresionezi.

ȘTEFAN: Pe dumneata, pe domnu Bogoiu — Bogoiu îl cheamă, nu? — pe maior, pe *mădame* Vintilă?

CORINA: Vintilă o cheamă.

ȘTEFAN: Ești odioasă.

CORINA: E rîndul meu. Și pe urmă, nici nu sînt odioasă. Dar ți se pare așa de distins lucru să te faci că nu știi cum îi cheamă pe oamenii din pensiune? Ești un om distrat, ești un om distins.

ȘTEFAN: Știi ce-ar trebui să fac eu acuma? Dacă aș fi un tip tare...

CORINA: Dar nu ești...

ȘTEFAN: Nu. Dar dacă aș fi... Ar trebui să-mi iau din nou cartea, să mă întind iar în șezlong și să-ți spun: „Bravo, duduie, ești foarte inteligentă, ai înțeles tot, să crești mare!" Și pe urmă mi-aș vedea de treabă.

CORINA: Totuși...

ȘTEFAN: Totuși, n-am s-o fac. Din slăbiciune, din vanitate. Bag de seamă că nu pot suporta în liniște să mă crezi un imbecil. Păcat. Ar fi așa de odihnitor... *(A rămas o secundă pe gînduri. Pe urmă, cu o anumită decizie, apropiindu-se de ea și apucînd-o de braț:)* Dumneata ești tot ce am detestat mai mult în viață.

CORINA *(cap surprins, întrebător)*.

ȘTEFAN: O fată deșteaptă. Groaznică specie!

CORINA *(același joc, mai accentuat)*.

ȘTEFAN: Obositoare. Vorbește mult, vede tot, e ironică. E teribilă. Cunoști ceva mai insuportabil decît oamenii teribili?

CORINA: Și dumneata ești un om teribil.

ȘTEFAN: Nu. Eu sînt un om leneș. Dar asta n-ai s-o înțelegi dumneata.

CORINA: Eu înțeleg aproape tot.

ȘTEFAN: E încă drăguț că ai spus „aproape". Înțelegi aproape tot, dar asta n-ai s-o înțelegi. Lenea, știi dumneata ce este... lenea?

CORINA: Cred că da.

ȘTEFAN: Cred că nu. Ești prea superficială pentru a fi leneșă.

CORINA: În schimb, dumneata ești destul de profund pentru asta.

ȘTEFAN: Încerc să fiu destul de profund. Vezi, aveai dreptate cînd spuneai adineauri că sînt un om cumsecade. Da. Unsprezece luni pe an. Dar am și eu luna mea de libertate — și nu există decît o singură formă — supremă! — de libertate: lenea. Am și eu luna mea de lene. De la 1 august la 31. Și fac tot ce pot ca să n-o pierd. Dumneata te agiți, vorbești, repari telefoane, ești într-o veșnică mișcare, într-o veșnică așteptare. Eu stau, privesc, tac și nu aștept nimic... Dacă ai ști ce mare lucru este să nu aștepți nimic...

Unsprezece luni pe an sînt și eu un om grăbit, un om crispat, un om care aleargă, care discută, care rezistă, dar după unsprezece luni mă duc undeva departe de oraș, să iau lecții de lene, de la piatra asta, de la copacul ăla. Uită-te la el. Nu ți se pare că e ceva împărătesc în indiferența lui? Totdeauna lîngă un pom m-am simțit puțin umilit. Nemișcarea lui...

CORINA *(recită puțin sentențios)*: „*Je hais le mouvement qui déplace les lignes. Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris*“[1].

ȘTEFAN: Încă un vers dacă mai spui, încă un autor dacă mai citezi, am terminat cu dumneata. Văd bine că nu m-am înșelat. *(Cu compătimire:)* Ești o intelectuală!

CORINA *(protestează scurt, sincer, cu mîna la inimă)*: Nu. Numai asta nu. Îți jur că nu.

ȘTEFAN: Ba da. Ești plină de lecturi, de muzică, de idei. Nu e nimic de făcut cu dumneata. Mă întreb ce cauți aici. Nu simți, nu vezi că ești prea deșteaptă pentru locurile astea somnoroase? Stai! Lasă mîna asta în jos. *(S-a apropiat iar de ea, o apucă de mînă, cu oarecare severitate.)* Și pe asta! Rămîi așa. Încearcă să nu gesticulezi cinci minute. Și termină cu surîsul ăsta. Termină, -ți spun. Nu te-ai plictisit de douăzeci și cinci de ani, de cînd îl porți?

CORINA: Douăzeci și doi.

ȘTEFAN: Douăzeci și doi. Și? Găsești că nu-i de-ajuns? Eu sînt aici de cinci zile, și m-am săturat de el. Schimbă-l. Uită-l. Dar dumneata nu știi să uiți. Nici unul din voi, dumneata și ăștia —

---

[1] „Urăsc tot ce e zbucium tulburător de linii
Și nu plîng niciodată și nu rîd niciodată.“
(Ch. Baudelaire, *Frumusețea*. Trad. de Al. Philippide.)

Bogoiu, sau cum le mai zice? — nu știe să uite. Ameţiţi cînd vi se întîmplă să nu vă aduceţi aminte, trei secunde, în ce zi sînteţi. D-aia zăpăcitul ăla bătrîn, de cum se scoală, n-are altă treabă decît să scrie pe tablă: 5 august, 6 august... D-aia vă strîngeţi pîlc în jurul aparatului de radio, ca să vă spună ora exactă. *(Aproape violent:)* Eu nu vreau să ştiu ora exactă. Şi nu vreau să ştiu ce e azi, ce va fi mîine şi ce a fost alaltăieri. Ce e azi? O zi cu soare. Mi-e de ajuns. Îmi faceţi milă, zău, cînd vă văd cu ce disperare, cu ce panică vă agăţaţi de tot ce aţi lăsat dincolo, acasă, la Bucureşti. Şi, la drept vorbind, n-aţi lăsat nimic acolo. Aţi adus totul cu voi, în valiză: manii, regrete, zîmbete, amoruri. Ziceai: „Vrei să începem un joc nou?" Sigur că vreau, dar nu vezi că jocul meu e nou, şi că al vostru e vechi, bătrîn, trist?

CORINA: Şi cum se cheamă jocul dumitale?

ŞTEFAN: Are mai multe nume, dar dumneata eşti o fată cinică şi ai să rîzi.

CORINA: Şi ţi-e frică de rîsul meu?

ŞTEFAN: Nu. Se cheamă jocul de-a vacanţa. Şi se mai cheamă jocul de-a uitarea. Şi s-ar mai putea chema jocul de-a fericirea.

CORINA: Ai dreptate. E un nume puţin comic. Totuşi, n-am să rîd. Jocul de-a fericirea... Şi e greu jocul ăsta?

ŞTEFAN: A! Sigur că da. E un lucru complicat fericirea. Trebuie învăţat cu răbdare, cu metodă... Acasă, la Bucureşti, n-am timp. Am alte lucruri, mai urgente. Nu mai serioase — pentru că nimic nu e mai serios decît fericirea — dar mai urgente. Aici însă, aici sînt absolut decis să fiu fericit. Cu orice preţ. Cu brutalitate,

dacă nu se poate altfel. Cu grosolănie, după cum ai văzut. Vezi șezlongul ăsta? Eu sînt un om care unsprezece luni pe an cedez locul în tramvai femeilor. Ei bine *(cu vitejie)*, scaunul ăsta nu-l voi ceda!

CORINA: Ești feroce.

ȘTEFAN: Nu rîde. E foarte grav ce-ți spun. Ți se pare puțin lucru un șezlong? Vai, cum te înșeli! E prima treaptă spre lene, e prima treaptă spre fericire. *(Privește șezlongul cu afecțiune, aproape cu emoție și, vorbind, îl mîngîie.)* Dacă am uneori stimă pentru civilizație, este că a izbutit să născocească un lucru așa de amical, așa de leneș. O brută n-ar fi putut să descopere asta. Ascultă-mă pe mine: a fost un poet.

CORINA: Și dumneata ești un poet.

ȘTEFAN: Nu. Eu sînt un tip *terre-á-terre*. Plat. De asta nici nu-mi placi dumneata. Ești prea strălucitoare. Nu ai umbre.

CORINA: Lasă-mă pe mine. Să vorbim despre dumneata. Încă nu mi-ai spus cum procedezi ca să fii fericit.

ȘTEFAN: Păi nu mai am mult de spus. Un șezlong. Un pantalon alb. O cămașă ca asta. O carte pe care n-o termini... Nici o amintire, nici o nostalgie, și o mare, mare indiferență. Cam asta e tot.

CORINA *(moment de tăcere. Îl privește cu un început de emoție, și pe urmă, brusc, izbucnește în rîs)*.

ȘTEFAN: De ce rîzi?

CORINA: Nimic. Mi-am adus aminte de ceva.

ȘTEFAN: Faci rău că nu spui. Eu de două ori nu întreb.

CORINA: Mi-am adus aminte de dumneata, azi-dimineață, cînd te-ai întors de pe munte cu

florile în mînă. Stai! *(Se duce în hol, ia florile pe care Ştefan le-a pus într-un vas, se întoarce, se apropie de el şi i le întinde.)*

ŞTEFAN *(surprins de gest, ezită, nu ştie ce să facă).*

CORINA: Ţine. Un moment. Ia-le în mînă. *(I le pune în mînă şi-i închide pumnul, ca să strîngă bine buchetul.)*

ŞTEFAN *(încă nedumerit, rămîne cu florile în mînă, cu un gest ţeapăn, teatral, foarte „pozã").*

CORINA *(se depărtează de el, cum s-ar depărta de un tablou ce trebuie privit de la distanţă. A surîs tot timpul, amuzată de ce va urma, dar acuma izbucneşte de-a binelea în rîs):* Ah! De ce nu te poţi vedea? Ce frumos eşti! Nu ştii cît eşti de frumos.

ŞTEFAN *(stingherit):* Îmi închipui.

CORINA: Nu, nu. Eşti mult mai frumos decît îţi închipui. Stai. Stai aşa. Asta trebuie fotografiat. Neapărat fotografiat. *(Aleargă în hol şi se întoarce repede cu aparatul fotografic al lui Bogoiu.)* O secundă. Atenţie! Gata. *(Îşi trece aparatul după gît şi vine spre el.)* Îţi mulţumesc. Ai fost admirabil.

ŞTEFAN: Nu înţeleg nimic.

CORINA: A! Pentru ca să înţelegi, ar trebui să te vezi. Eşti delicios. Cu florile în mînă, ai ceva speriat, solemn, teatral. S-ar zice că nu ştii ce să faci, unde să le arunci, cui să le dai. Te uiţi bănuitor la ele, ca la un lucru suspect, ca la o bombă, ca la un exploziv. Drăguţul de el! Vorbeai adineauri de pomi, de plante, de fluturi. Eram aproape emoţionată. Mi se făcuse brusc ruşine de frivolitatea mea. Erai bucolic. Uite: erai Pan[1]. Un Pan cu pantaloni albi şi cu

---

[1] Aluzie la Pan, zeul codrilor şi al păstorilor.

pantofi de tenis. Un Pan pe şezlong. Dar Pan nu ştie să ţină o floare în mînă!

ŞTEFAN: M-ai prins. Sînt caraghios, nu?

CORINA *(cu o vizibilă simpatie)*: Da. Eşti caraghios.

ŞTEFAN: Ştiu. În fiecare dimineaţă sînt caraghios. Cu bună ştiinţă. E adevărat. Nu ştiu să ţiu o floare în mînă. N-am ştiut niciodată. Am trimis uneori — destul de rar — flori unei prietene sau unei iubite, dar eu cu mîna mea nu le-am dus niciodată. Aş fi murit de ruşine. Uite, o singură dată, la Bucureşti, astă-primăvară, era în martie, mă-ntorceam de la lucru... eram grăbit... pe la prînz... Era un soare... şi coşuri mari cu flori galbene şi albastre... ţigăncile care te pofteau să cumperi... M-a lovit şi pe mine, nu ştiu de unde, dorul să port o floare, în soarele ăla de amiază. Cît am suferit pe urmă! De la Corso la Capşa, mi se părea că toată lumea mă priveşte, mă arată cu degetul. Duceam în mînă cîteva fire galbene şi parcă mă-nţepau. Eram ridicul, eram comic. Pe la Cercul Militar, în îmbulzeală, am închis ochii şi... le-am aruncat. *(Cu anumită candoare:)* Dacă nu ştiu! Eu trăiesc între dosare, între hîrtii... De unde vrei să ştiu?

CORINA *(gravă şi ingenuă în acelaşi timp)*: Din instinct.

ŞTEFAN: Ai dreptate. Din instinct. Dar e un instinct pe care l-am pierdut. Încerc acum să-l regăsesc, să-i fac din nou educaţia, să-l aduc la lumină. De aceea mă duc în fiecare dimineaţă pe munte şi de aceea mă întorc de acolo cu cîteva flori culese, pe care le port prosteşte, fără îndemînare, fără simplicitate, ştiind că sînt caraghios, ştiind că vei rîde, dar voind să fiu caraghios şi voind să rîzi. Cu vremea am să învăţ. Nu se

poate să nu învăţ. Sînt un elev silitor. Nu ţi-am spus că e greu să fii fericit?

CORINA *(emoţionată, fără să pară prea mult)*: Iartă-mă.

ŞTEFAN: N-am de ce să te iert. Hai! Încearcă şi dumneata jocul ăsta. Merită.

SCENA XVI

CORINA, AGNEŞ, ŞTEFAN

Intră Agneş prin dreapta şi se îndreaptă spre ccalaltă extremitate a scenei, unde — lîngă tabla lui Bogoiu — se află un gong pentru sunat ora mesei.

CORINA: Ce e, Agneş?

AGNEŞ: Spus domnişoara, sun... tîrziu... *(Bate de cîteva ori în gong, pe urmă trece în hol, de unde strînge ceştile de ceai, le pune pe tavă şi iese cu ele din scenă, tot prin uşa din dreapta, în fundul holului.)*

SCENA XVII

CORINA, ŞTEFAN

ŞTEFAN: Să fie aşa de tîrziu? Mergem la masă?

CORINA: Nu. Mai e mult pînă la prînz. Dar îi dă de ştire lui Bogoiu. Pînă se adună cu toţii, pînă se îmbracă, pînă-l strigă pe maior de la pescuit. Şi de la lac pînă aici e o bucată bună de drum.

ȘTEFAN: Oricum, ce repede a trecut vremea...
CORINA: Într-adevăr... nu mi-am dat seama. Ne-am luat cu vorba. Și abia acum îmi aduc aminte, vencam să-ți spun un lucru foarte important.
ȘTEFAN: Găsești că nu mi-ai spus destule?
CORINA: Nu glumi. Era ceva foarte serios. *(Se gîndește, încearcă să-și aducă aminte, și în cele din urmă găsește.)* Da. Aștept un telefon.
ȘTEFAN *(cu o indiferență puțin prefăcută):* Foarte bine faci.
CORINA: Aștept un telefon și aș vrea ca aparatul să funcționeze.
ȘTEFAN: Să sperăm că va funcționa. Mai ales că l-ai reparat.
CORINA: Tocmai de aceea. L-am reparat și aș vrea ca între timp să nu se strice.
ȘTEFAN *(galant):* Domnișoară, v-o doresc din toată inima.
CORINA: Nu e de ajuns.
ȘTEFAN: Mai mult nu pot face.
CORINA: Ba da. Poți face un lucru foarte precis. *(Se apropie de el și îl privește drept în ochi, scontînd efectul.)* Să nu-l strici.
ȘTEFAN *(fals degajat):* Eu?
CORINA: Nu încerca să protestezi. Dumitale îți stă bine cînd ești sincer. Haide, puțin curaj, ce Dumnezeu! Sîntem bărbați. Ai stricat telefonul și aparatul de radio. Nu-ți fac nici un reproș. Poate că asta intră în programul dumitale de fericire. Nici nu întreb de ce l-ai stricat...
ȘTEFAN *(un moment ezită, parcă ar voi să nege, parcă ar voi să reziste. În cele din urmă cedează):* Mă irita. Firul ăsta aveam impresia că mă leagă de tot ce am lăsat în urmă. Mă împiedica să uit. Prin el putea să năvălească aici, oricînd, toată viața de dincolo. O știre, o chemare...

Şi pe urmă, nu puteam să sufăr cum eraţi toată ziua cu ochii la el: o să sune? n-o să sune?... În prima zi, un ceas întreg a stat prietena dumitale, *madame* Vintilă, la telefon, zbierînd cuvinte de dragoste nu ştiu cui la Bucureşti. Bărbatu-său, se vede. Era trivial, credc-mă; de ce nu-l lăsa în pace? De ce nu încearcă să-l uite puţin? E vacanţă, pentru Dumnezeu!

CORINA: Gelos?

ŞTEFAN: Nuu! Amorul nu intră în programul meu de vară.

CORINA: Atunci, sîntem înţeleşi. Îmi laşi telefonul în pace. Cel puţin pînă voi termina convorbirea. Aştept să mă cheme.

ŞTEFAN: Cine?

CORINA: Intră indiscreţia în programul dumitale de vară?

ŞTEFAN: Uneori. Nu vrei să-mi spui?

CORINA *(fără cochetărie):* Nu pot să spun!

ŞTEFAN: Domnul de la Civita Vecchia?

CORINA: Cine? *(Dă cu ochii de tablă, pe care a rămas desenul Mediteranei, înţelege şi exclamă:)* A!... Ai ascultat? Prin urmare, domnul meu, din absoluta dumneavoastră indiferenţă, mai aveţi din cînd în cînd timpul să trageţi cu urechea...

ŞTEFAN: Domnul de la Civita Vecchia?

CORINA: Poate. Poate el. Poate altcineva.

ŞTEFAN *(brusc):* Iartă-mă, sînt stupid şi pun întrebări grosolane. Nu mă priveşte şi bine faci că nu răspunzi. *(Schimbînd vorba:)* Prin urmare, rămîne stabilit. Nu stric telefonul... în schimb, îmi vei face un serviciu.

CORINA: Să vedem.

ŞTEFAN: Am observat că ai oarecare influenţă asupra dobitocului bătrîn.

CORINA: Bogoiu?

ŞTEFAN: Da. Bogoiu. Convinge-l să nu mai scric de dimineaţă pînă seara foi de calendar, pe unde apucă. Mă scoate din sărite. Într-o zi o să terminăm cu un scandal.

CORINA: Dar ce ai cu el? În fond, nu e decît un viciu inocent.

ŞTEFAN: Nu e de loc inocent. E o perversitate. Aş vrea să nu ştiu că azi e în 5 august, dar nu pot. Bogoiu e mereu aici să mi-o amintească.

CORINA: Şi te deranjează?

ŞTEFAN: Enorm. Îmi tulbură sentimentul meu de eternitate.

CORINA: Ce copil eşti! *(Rîde.)* Bine. Am să încerc. Dar trebuie să-mi faci şi dumneata un serviciu.

ŞTEFAN: Păi, ne-am înţeles. Telefonul.

CORINA: Lasă telefonul. Cu el am terminat. *(Se apropie de radio şi-l arată rugătoare, ca şi cum ar cere, pentru el, cruţare.)*

ŞTEFAN *(intransigent):* Nu. Asta nu. Cu nici un preţ. Pe ăsta nu-l las.

CORINA: Nu fi încăpăţînat.

ŞTEFAN: Nu sînt încăpăţînat. Sînt decis. Dacă mai fac un singur pas pe calea concesiilor, simt că-mi pierd toată vacanţa. Nu înţelegi că n-are ce căuta aici? Sîntem destule voci şi fără el.

CORINA: Chiar dacă te rog?

ŞTEFAN: Chiar.

CORINA: Chiar dacă te implor?

ŞTEFAN: Mai ales dacă mă implori.

CORINA: Şi totuşi, l-am reparat.

ŞTEFAN: Nu e nimic. Eu am să-l stric.

CORINA: Şi eu am să-l repar din nou.

ŞTEFAN: Şi eu am să-l stric din nou.

CORINA *(se apropie de el):* De neînduplecat?

ȘTEFAN: De granit.

CORINA: Șezi! *(Îi arată șezlongul.)*

ȘTEFAN: De ce?

CORINA: Așa cum ești, în picioare și de granit, mi-e frică de dumneata. Te rog șezi.

ȘTEFAN *(leneș, ia loc pe șezlongul lui).*

CORINA *(se așază lîngă el, pe unul din brațele șezlongului):* Așa. Un granit care șade e mai puțin fioros. Se poate discuta cu el. I se poate cere o favoare *(repede, ca să nu i se taie vorba)* — o foarte mică favoare... *(Vorbește rar, ezitînd, speriată, cu frica de a nu deștepta intransigența lui, ce pare pentru moment somnolentă:)* La 12 august... de azi într-o săptămînă... se transmite seara, de la Salzburg, un concert de Mozart. Un foarte frumos concert de Mozart. Cel mai frumos. Ai să vezi. Ai să-l asculți. O să-l ascultăm împreună. *Kleine Nachtmusik*... Cine ți-a spus dumitale că pentru a fi fericit e interzis să fii sensibil? Asta e o superstiție născocită de un prost... Și nu dumneata ești prostul acela. *Kleine Nachtmusik.* Mică muzică de noapte... Nu e frumos? E foarte frumos. Nu știi ce frumos e! Dacă aș ști să cînt... dar nu știu. Îmi pare rău. E o frază din *Andante*, pe care o țiu bine minte... O port în mine, de cîțiva ani, de cînd am auzit-o întîia dată. Uite, am să încerc. *(Se înclină spre el, gata să cînte. În momentul acesta sună telefonul.)* Telefonul! *(Sare brusc în picioare și face un pas spre telefon.)*

ȘTEFAN *(o urmează la fel de brusc. O apucă de mînă și cu capul face semn spre aparatul de telefon, care continuă să sune):* Cine e?

CORINA *(șoptind, ca și cum s-ar teme să nu fie auzită de omul de la telefon):* Nu pot să spun.

ȘTEFAN *(îi dă drumul, contrariat).*

CORINA *(tot în șoapte):* Rămîi aici. Și te rog să nu asculți. Contez pe... lenea dumitale. *(Cu pași ușori, intră în hol, trage de o parte și de alta ușile laterale de sticlă și, pe măsură ce ele se închid, soneria se aude din ce în ce mai slab, aproape de loc.)*

ȘTEFAN *(rămas pe terasă, o privește lung, Corina, de asemeni, pe el. Pe urmă ea ridică, cu un gest de curaj — același gest de „ce-o fi o fi" — receptorul).*

CORTINA

ACTUL II

Același decor, cîteva zile mai tîrziu. Aparatul de radio a fost dat jos de pe măsuță și pus undeva într-un colț, unde nimeni nu se mai uită la el. Telefonul este și el vizibil scos din funcțiune. Tabla lui Bogoiu — dată jos din cui și pusă cu fața la perete. Este după masă, pe la ora cinci. Nu mai e mult pînă va însera, dar deocamdată e încă lumină de zi. Din culise se aude zgomotul unei mingi de ping-pong. Jocul pare a fi urmărit cu încordare, căci din cînd în cînd se aud exclamații, rîsete, voci: „da, nu, atenție". De asemeni, cînd glasul Corinei, cînd al lui Ștefan, anunțînd punctele: „6—2, 6—3, 7—3" etc.

SCENA I

BOGOIU, MAIORUL, un moment CORINA

Bogoiu și Maiorul sînt îmbrăcați în alb, pantaloni de pînză, cămașă cu mîneci scurte și cu gulerul deschis. Bogoiu, pantaloni scurți. Nu se simte bine în ținuta asta. Duce într-una mîna la gît, ca și cum și-ar căuta cravata absentă. Stă fiecare pe cîte un șezlong și privește în zare, cam încruntat. La ridicarea cortinei, un moment de tăcere, în care nu se aude decît, din culise, zgomotul mingii de ping-pong.

BOGOIU *(din adîncul meditației în care era cufundat)*: Domle, în cîte o fi astăzi? Uneori mi se pare că e în unșpce. Da' dacă stau și mă gîndesc, parcă ar fi în doișpce.

MAIORUL: Numa să nu fie în zece...

BOGOIU: În cîte zici? În zece? Nu, nu. În zece nu. Adică... de ce nu?

MAIORUL: Păi asta zic și eu: de ce nu?

BOGOIU: Stai! Va să zică *(numără pe degete)* azi una, icri două, alaltăieri trei... Nu știu, nu știu, și pace. Am pierdut toate socotelile. O fi treișpce? O fi paișpce? Să fie miercuri? Să fie joi?

MAIORUL: Să fie vineri?

BOGOIU: Să fie vineri? vorba dumitale... M-au zăpăcit de tot... M-au amețit. *(O clipă de tăcere. Se aude din culise mingea de ping-pong.)* Îi auzi? Bate mingea aia de-o sfărîmă. Taca-taca-taca-taca, taca-taca-taca-taca... *(După un moment de tăcere.)* Să fie vineri?

MAIORUL: Ai?

BOGOIU: Zic, să fie vineri?...

MAIORUL: De...

BOGOIU: Eu parcă tot zic că nu-i. *(Miroase în vînt.)* Nu miroase a vineri...

MAIORUL: Le cunoști după miros?

BOGOIU: După miros. După lumină. După gust. Miercurea, bunăoară... *(Se oprește ca străbătut de o revelație. Aspiră o dată scurt pe nas, și pe urmă încă o dată, lung.)* Miercuri! Să știi că-i miercuri. *(Aspiră grăbit și scurt pe nas de cîteva*

ori, adulmecînd aerul, văzduhul, lumina... Se ridică în picioare nervos.) Miercuri e. Zău că-i miercuri.

(În momentul acesta sare o minge de ping-pong în scenă. Corina intră prin stînga, după minge. Rachetă în mînă. Şort. Cămaşă de sport, pantofi albi. Aprinsă de joc. Intrînd, a prins ultima replică a lui Bogoiu şi-i răspunde în treacăt, în timp ce se apleacă după minge.)

CORINA: Ba nu e miercuri!

BOGOIU: Da' ce e?

CORINA *(a luat mingea şi e gata să iasă din scenă tot prin stînga):* O zi cu soare! *(Iese din scenă şi, din culise, i se aude glasul anunţînd ultimul punct marcat:* „18—16".)

BOGOIU: „O zi cu soare". Asta de la el a învăţat-o. A-nnebunit-o şi pe ea. Pe toţi i-a-nnebunit. Înainte se aveau ca şoarecele cu pisica, şi acuma Ştefan în sus, Ştefan în jos. Barem *madame* Vintilă aia se ţine de el din zori pînă-n noapte. Şi s-au pus cu toţii pe capu meu. Creta mi-au luat-o. Creionul — confiscat. Tocul — dispărut. Numa unghiile mi-au rămas. Ăştia-s nebuni, domle. Te joci cu ei? Om bătrîn cu pantaloni scurţi... Te întreb eu pe dumneatale, să mă vadă la minister în halul ăsta, nu mă dă afară? Mă dă.

MAIORUL: Te dă.

BOGOIU: Cum?

MAIORUL: Zic: te dă.

BOGOIU: Păi, mă dă. *(Tăcere. Îl priveşte apoi lung pe Maior.)* Ei lasă, maiorule, că nici dumneatale nu eşti mai frumos.

MAIORUL: Dar ce cusur am?

BOGOIU: Ce? Astă-i ţinută de maior? Ăstă-i micu echipament, nene? Te lăsaşi să te-mbrace cum le-a trăsnit lor prin cap.

MAIORUL: Dacă-i ordin!... Toată lumea în alb! *(Cochet:)* Şi să ştii dumneata că nu-mi stă rău.

(Moment de tăcere. Se aude din culise glasul Corinei: „20—20. Eu servesc." Pe urmă, cîteva scurte bătăi de minge, şi apoi tot glasul ei: „21—20". O lovitură scurtă de rachetă, şi glasul ei anunţă triumfător: „22—20".)

SCENA II

ACEIAŞI, CORINA, ŞTEFAN, MADAME VINTILĂ

CORINA *(intră rîzînd, cu racheta în mînă):* Campionul! L-am bătut pe campion. L-am bătut pe profesor.

ŞTEFAN *(intră de asemeni cu racheta în mînă):* Felicitările mele. Eşti o elevă harnică şi sînt un profesor bătut. Ai nişte razante de neapărat.

MADAME VINTILĂ *(intrînd şi ea tot prin dreapta, către Ştefan):* Hai să joci cu mine, acuma. *(Către Corina, cu oarecare bruscheţe:)* Vrei să-mi dai racheta? *(După ce-i ia racheta din mînă, către Ştefan:)* Vii?

ŞTEFAN: Nu. Fac o pauză. Pentru moment sînt obosit.

MADAME VINTILĂ: A! Înţeleg. Am uitat să-i cer consimţămîntul. *(Către Corina:)* Îl laşi să joace cu mine?

ŞTEFAN *(sec şi fără chef de glumă):* Nu înţeleg întrebarea.

MADAME VINTILĂ: Nu-l nimic; ea înţelege. *(Către Corina:)* Spune, îl laşi?

ŞTEFAN: Doamnă Vintilă, e o glumă proastă. Renunţă.

CORINA: Dar nu e de loc o glumă, Ştefan. *(Către madame Vintilă:)* Îl las.

MADAME VINTILĂ: Mulţumesc. Cît eşti de generoasă! Să ştii că n-am să abuzez. Peste un sfert de oră ţi-l dau înapoi.

CORINA: Eşti modestă şi meriţi o recompensă. Uite, ţi-l las... trei sferturi de oră.

MADAME VINTILĂ: Ce imprudenţă! Nu ţi-e frică?

CORINA: Ba da. Tremur. Cred că se vede.

MADAME VINTILĂ *(tăioasă, de astă dată fără ironie):* Se vede mai mult decît îţi imaginezi. *(Mai încet, numai către ea, destul de răspicat totuşi, pentru ca să audă toată lumea:)* Se vede foarte clar. Totul.

ŞTEFAN *(sincer plictisit):* Dar terminaţi odată, pentru Dumnezeu! Sînteţi insuportabile dumneavoastră cînd aveţi humor.

MADAME VINTILĂ *(îl ia de braţ, cochetă):* În schimb, dumneata eşti răpitor cînd te superi. *(Calină:)* Hai să jucăm.

ŞTEFAN: Nu joc. Ţi-am spus că nu joc. Sînt obosit. Mai tîrziu. Acuma, uite, joacă cu domnul Bogoiu.

BOGOIU *(aproape indignat):* Te rog!

ŞTEFAN: Sau cu maiorul.

MADAME VINTILĂ: Perfect. Şi dumneata ne arbitrezi. Hai, domnule maior.

MAIORUL *(e tentat, dar se lasă greu):* De, coniţă, numai să pot...

MADAME VINTILĂ: Cum să nu poţi! Cu aşa arbitru... *(Îl ia de mînă pe Maior şi-l trage după ea. Către Ştefan:)* Hai!

ȘTEFAN: Zău, sînt obosit. Să vă arbitreze Jeff. *(Strigă spre culise:)* Jeeff!

MADAME VINTILĂ: Lasă-l pe Jeff. Dumneata ne arbitrezi.

ȘTEFAN *(o urmează cu oarecare resemnare)*: Dacă ții neapărat...

MADAME VINTILĂ: Țiu.

CORINA *(care a urcat între timp spre planul II și s-a oprit lîngă măsuța de nuiele, uitîndu-se printre hîrtii)*: Doamnă Vintilă! Ai o scrisoare. *(Îi arată un plic.)*

MADAME VINTILĂ: Da. Lasă... Mai tîrziu... *(Iese împreună cu Maiorul și Ștefan.)*

SCENA III

CORINA, BOGOIU

Corina ține o secundă plicul în mînă, și pe urmă îl pune la loc, pe măsuță, cu un zîmbet. Îl privește pe Bogoiu, care a rămas încruntat pe șezlong, pe terasă.

CORINA: Supărat?

BOGOIU *(nu răspunde)*.

CORINA: Supărat rău?

BOGOIU *(după o scurtă tăcere, brusc)*: Domnișoară Corina, să-mi dea cravatele-napoi.

CORINA: Cine să ți le dea?

BOGOIU: Cine mi le-a luat.

CORINA: Ți le-a luat cineva?

BOGOIU: Te faci că nu știi? Dumneata nu vezi că eu umblu de atîtea zile despuiat, cu gîtul gol? *(Cu o reală pudoare:)* Mi-e rușine. Zău că mi-e rușine. Mi-a luat pantalonii mei buni și mi-a

dat pe ăştia scurţi. N-am zis nimic. Mi-a luat cămaşa şi mi-a dat pe asta tăiată. N-am zis nimic. Dar cravata, frate, cravata? Am cincizeci şi doi de ani, şi în cincizeci şi doi de ani cu numa cu cravată am umblat.

CORINA: Ai început de tînăr.

BOGOIU: Ei! Îţi vine bine să glumeşti. Dumitale nu ţi-a luat nimeni cravata.

CORINA: Ba mi-a luat-o.

BOGOIU: Zău?

CORINA: Sigur. Uite. *(Îi arată gîtul gol.)*

BOGOIU: Nu, duduie. Să lăsăm gluma. Eu aşa nu pot să trăiesc.

CORINA: Cum aşa?

BOGOIU: Fără cravată. Mă-năbuş.

CORINA *(se apropie de el):* Domnule Bogoiu! Ai dumneata încredere în mine?

BOGOIU: Am.

CORINA: Atunci... ascultă-mă. *(Îi ia uşor mîna cu care Bogoiu s-a ţinut tot timpul scenei, acoperindu-şi gîtul gol, şi i-o dă jos. El rezistă puţin, cum ar rezista un bolnav căruia îi deplasezi o mînă scrîntită, de teamă să nu-l doară. După ce a terminat operaţia asta, care de altfel n-a durat decît două secunde, Corina face doi paşi înapoi, şi-l priveşte.)* Eşti mai frumos aşa.

BOGOIU *(surprins, cu neîncredere, sceptic din prudenţă, dar parcă voind să creadă):* Zău?

CORINA: Dacă-ţi spun! Mult mai frumos. Mai tînăr, mai bărbat, mai... marinar. Da, da, mai marinar. Cu cravata aia oribilă — fiindcă să ştii: era o-ri-bi-lă cravata aia — cu gulerul ăla, ce erai? Un civil. Pe cînd aşa, ai o înfăţişare stranie, o înfăţişare de navigator... Ei, ce vrei dumneata? Cînd treci pe aici, pe terasă, cu gulerul dumitale de cauciuc şi cu cravata

neagră, să te arate toți cu degetul: uite-l pe domnul Bogoiu, subșef de birou la Ministerul de finanțe? Sau să se întrebe în sinea lor, cu puțină neliniște, cine să fie oare străinul ăsta, cu gîtul ars de soare, cu obrajii bătuți de vînt? De unde vine? Unde se duce? Pe ce mări a călătorit? Ce oceane a străbătut? Și spre ce zări nevăzute privește, atunci cînd trece pe terasa pensiunii Weber, cum ar trece pe coverta unui vapor? *(A vorbit fără ironie, cu sinceritate, cu convingere, cu convingerea cuiva care se joacă cu un copil, dar se lasă prins în acest joc și crede în el. Bogoiu ascultă cu gravitate, readus la visurile lui. Moment de tăcere.)* Crede-mă pe mine, domnule Bogoiu. Noi sîntem vechi prieteni. Rămîi așa cum ești: ești foarte bine. Cînd mă uit la dumneata, am impresia că ești un adevărat lup de mare.

BOGOIU *(gînditor):* Lup...

CORINA *(confirmînd):* ... de mare...

BOGOIU *(surîde îmbunat, pe urmă redevine grav):* Domnișoară Corina. Dacă mă iubești... vreau să spun..., dacă sîntem într-adevăr prieteni... în cîte e azi?

CORINA: Nu știu.

BOGOIU *(se bosumflă subit).*

CORINA: Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu știu.

BOGOIU: Atunci, sînt pierdut.

CORINA: De ce?

BOGOIU: Fiindcă eu nu pot să trăiesc așa. Cu ziua asta care nu știi de unde începe și unde se termină... Parcă-i o singură zi, una singură, lungă, lungă, lungă. N-are nume, n-are număr. Ai vrea s-o prinzi din zbor, s-o iei de gît și s-o

întrebi: cum te cheamă? Te cheamă luni? Te cheamă marți? Spune!

CORINA: Și ea nu vrea să spună.

BOGOIU: Nu. Nu vrea.

CORINA: Nu vrea, și bine face... *(Se apropie de el.)* Nu ești cuminte, domnule Bogoiu, și, drept să-ți spun, nu te pricep de loc. De ani de zile umbli după un vis, și acum cînd în sfîrșit visul este sub ochii dumitale, cînd e aici la un pas și nu așteaptă decît să-l vezi, dumneata întorci capul, închizi ochii și-l lași să treacă. „Unde mi-e cravata?" „În cîte e azi?" De asta îți arde dumitale? *(Îl scutură ușor de umăr.)* Trezește-te! Ce ai vrut dumneata să ai mai mult în viață? Un vapor. Ei bine, îl ai.

BOGOIU: Unde e?

CORINA: Aici. Ăsta nu e un vapor? Ssst! Ascultă, nu auzi nimic?

BOGOIU *(după un moment de atenție încordată):* Ba da. Un foșnet. Brazii.

CORINA: Nu sînt brazii. Sînt valurile. Dacă vrei... sînt valurile. Nu vrei?

BOGOIU *(care nu înțelege încă bine, dar se lasă prins în joc):* Ba vreau.

CORINA: Atunci, ce mai aștepți ca să iei comanda vaporului? Sîntem pe un vapor și dumneata ești căpitanul nostru. Nu vezi? Sîntem pe mare. Nu știu pe ce mare. Spune dumneata una. Alege-o dumneata. Sîntem în larg. Nimeni nu vine, nimeni nu pleacă. Și nu se vede nici o pînză cît e marea de mare, nici un catarg, nici o sirenă. *(Se duce spre stînga și strigă, cu mîinile pîlnie la gură:)* Uuu! Uuu! *(Se întoarce spre Bogoiu:)* Vezi? Nimeni. Liniște. Mergem așa de lin, că parcă nici motoarele nu se mai aud!

Doar apa cum plescăie la proră... *(Cu o schimbare de voce:)* Ce viteză avem, căpitane?

BOGOIU *(care a intrat deplin în joc, dă explicații tehnice):* Cred că douăzeci de noduri pe oră! Precis nu vă pot răspunde. Ar trebui să trecem pe la cabina de comandă, să verificăm indicatoarele.

CORINA: Să trecem. Pe unde o luăm?

BOGOIU *(indicînd scara și făcîndu-i loc):* Pe aici.

CORINA: După dumneata, căpitane! Ia-o-nainte, să-mi arăți drumul.

BOGOIU *(în timp ce urcă scara):* Vedeți cum sînt silit să merg cu viteză redusă, douăzeci de noduri, înțelegeți, e o nimica toată pentru mine. Dar îmi menajez pistoanele. Am un mic ac ros la compas. Și l-am pus sub observație. *(A ieșit din scenă pe la capătul de sus al scării. Corina e și ea gata să iasă pe acolo, cînd prin dreapta, jos, intră Ștefan.)*

SCENA IV

CORINA, ȘTEFAN

ȘTEFAN: Duduie Corina...

CORINA *(de sus, aplecată peste rampa scării):* Da?

ȘTEFAN: Voiam să-ți spun un cuvînt.

CORINA: Acuma? Nu se poate mai tîrziu? Tocmai îmi explica ceva căpitanul.

ȘTEFAN *(a ajuns lîngă scară și o ia de mînă peste rampă):* Te rog să ierți scena de adineauri. A fost stupidă.

CORINA *(surîde ușor, își desprinde mîna dintr-a lui și, fără să răspundă, iese din scenă, urmîndu-l pe Bogoiu, care a ieșit înaintea ei).*

SCENA V

ȘTEFAN, MADAME VINTILĂ

Ștefan ridică din umeri, neînțelegînd. Se apropie fără treabă de măsuța din hol, se uită cu neatenție printre hîrtii, ridică plicul lui *madame* Vintilă, îl privește o clipă, aproape fără să-l vadă, îl pune la loc. Se întoarce pe terasă, se întinde pe șezlong.

MADAME VINTILĂ *(intră prin dreapta, cu racheta de ping-pong în mînă):* Ai evadat.

ȘTEFAN: Da. Te prevenisem. Nu sînt bun de arbitru.

MADAME VINTILĂ: Mă întreb de ce ești bun, cînd e vorba de mine?

ȘTEFAN: E un reproș?

MADAME VINTILĂ: Nu. O vorbă, așa... *(Moment de tăcere. Ea se apropie de șezlong, se oprește o clipă la spatele lui Ștefan și pe urmă îi trece mîna prin păr.)*

ȘTEFAN *(fără s-o privească):* Ai o scrisoare acolo pe masă.

MADAME VINTILĂ: Da... știu.

ȘTEFAN: Nu o deschizi?

MADAME VINTILĂ: Ești curios?

ȘTEFAN: Cred că ți-am mai spus: eu aici nu am nici o curiozitate.

MADAME VINTILĂ: Știu... te-ar surmena.

ȘTEFAN: Întocmai. M-ar surmena. Dar mă gîndesc că era un timp cînd plîngeai dacă-ți întîrzia o scrisoare. Și acum le lași să treneze ceasuri întregi, fără să le deschizi.

MADAME VINTILĂ: Era un timp... Acuma e alt timp. Vacanță! De la dumneata am învățat

cu toţii vorba asta. *(Se înclină spre el, cochetă, aproape obraz la obraz).* Te superi c-am învăţat-o aşa de bine?

ŞTEFAN *(se ridică de pe şezlong, în defensivă):* Trebuie să-ţi spun ceva.

MADAME VINTILĂ: Grav?

ŞTEFAN: Foarte grav.

MADAME VINTILĂ: Bănuiam. Trebuie să fie foarte grav, de vreme ce te-ai sculat în picioare.

ŞTEFAN: Foarte grav şi... foarte greu de spus.

MADAME VINTILĂ: Să te ajut eu?

ŞTEFAN: Nu. Spun singur. Da' să ştii că e ceva complet caraghios... Uite: *(retezat)* am impresia că-mi faci curte.

MADAME VINTILĂ: Eu?

ŞTEFAN: Nu ţi-am spus că e caraghios?

MADAME VINTILĂ *(încercînd să glumească, încercînd să fi degajată; dar în fond replica lui Ştefan a lovit just):* Şi cum ţi-a venit asta?

ŞTEFAN: A! E o manie. O idee fixă. Mi se pare mereu că mi se face curte. Evident, e ridicul. Mă cunosc doar foarte bine. Curte! Curte pe ce? Pe nasul ăsta jupuit? Pe fruntea asta îngustă? Pe ochii ăştia fără culoare?

MADAME VINTILĂ: Totuşi...

ŞTEFAN *(tăind-o repede):* Totuşi, o idee fixă. E o idee fixă. Mi-a intrat în cap că mă iubeşti, şi acuma fiecare cuvînt pe care mi-l spui mi se pare o aluzie. Fiecare gest — o invitaţie.

MADAME VINTILĂ: Te asigur...

ŞTEFAN: Că nu-i adevărat. Ştiu. Asta ar mai lipsi. Dar pentru liniştea mea, pentru buna noastră prietenie, pentru pacea pensiunii Weber, lasă-mă să-ţi spun că dacă cumva, prin absurd, prin imposibil, ar fi totuşi adevărat...

MADAME VINTILĂ: Da...

ȘTEFAN: Dacă printr-o aberație, prin cea mai stupidă aberație, m-ai iubi, sau ai vrea să mă iubești, sau ți s-ar părea că mă iubești...

MADAME VINTILĂ: Ei bine...

ȘTEFAN: Ei bine, ți-aș spune nu!

MADAME VINTILĂ: De ce nu?

ȘTEFAN *(simplu și ferm)*: Sînt în vacanță.

MADAME VINTILĂ: Nu ți se pare că abia acum începi să fii ridicul?

ȘTEFAN: Nu. Ridicul sînt mai demult. Acum încep să fiu clar. Ascultă-mă. *(Îi vorbește neted, bărbătește, fără brutalitate însă:)* Jocul ăsta nu mă interesează. Aici, nu mă interesează. E prea complicat. Scene, cuvinte cu subînțeles, zîmbete. De ce ai rîs? De ce n-ai rîs? Vino aici, du-te-ncolo, iubește-mă, nu mă iubi, de ce nu mă iubești?... Nu, nu și nu.

MADAME VINTILĂ *(înțepată)*: Și încă o dată nu.

ȘTEFAN: Da. Și încă o dată nu. De foarte multe ori nu. Fii ironică, dacă vrei, dar înțelege-mă dacă poți. E și asta o voluptate: să nu iubești. E mai simplu. E mai sigur.

MADAME VINTILĂ: Nu știu, zău, ce să cred despre dumneata.

ȘTEFAN: Crede că sînt un îngîmfat, un vanitos, un închipuit, un prost-crescut, un imbecil... crede toate astea și dă-mi mîna.

MADAME VINTILĂ *(demnă, ridică din umeri, îi întoarce brusc spatele și urcă spre hol)*.

ȘTEFAN *(o urmează)*: A, nu. Nu așa. Aici e ca la ping-pong. E fără supărare. Ai jucat și ai pierdut. Să ne strîngem frumos mîna ca doi sportivi de treabă, și gata. Data viitoare cîștigi dumneata.

MADAME VINTILĂ *(aproape fără voie, îi dă mîna, fără convingere. El i-o strînge tare, băiețește,*

dar ea şi-o retrage încurcată. O dată liberă, se-ndreaptă într-o doară spre măsuţa din hol. Acolo zăreşte plicul, îl ia în mînă, îl deschide, scoate o scrisoare afară şi începe s-o citească.

ŞTEFAN *(care a urmărit-o cu privirea):* Vezi? Ai şi cîştigat.

SCENA VI

ACEIAŞI, MAIORUL, JEFF

MAIORUL *(intră prin dreapta, cu racheta în mînă, transpirat, gîfîind, roşu la faţă):* Cine a cîştigat? Eu am pierdut. M-a bătut copilul ăsta de m-a frînt. *(Se prăbuşeşte pe un şezlong.)*

JEFF *(a intrat după Maior; e şi el aprins de joc):* Adevărat că l-am frînt. Primul set, 21 la 5. Al doilea set, 21 la 3. Dă cu racheta ca fetele.

ŞTEFAN: Şi te mai lauzi că l-ai bătut!... Aşa adversar, aşa victorie. Bravo, Jeff!

JEFF *(ostil, cu bruscheţe):* Te rog să nu-mi spui Jeff.

ŞTEFAN: Nu te cheamă Jeff?

JEFF: Pentru dumneata, nu.

SCENA VII

ACEIAŞI, CORINA

CORINA *(intră prin fund, uşa din stînga):* Jeff! Ce-i asta?

JEFF *(foarte serios, către ea):* Dumneata să nu te amesteci între noi bărbaţii.

CORINA *(nici nu-l aude, coboară spre terasă, spre Jeff):* Ce-i asta, Jeff? Ce fel de vorbă-i asta?

Şi ce e halul ăsta pe tine? Ţi-am spus să nu mai joci în soare. Unde ţi-e batista?

JEFF *(se caută în buzunar încurcat).*

CORINA: Sigur. Iar n-ai batistă. *(O scoate pe a ei din buzunar, îl şterge pe frunte, pe obraji. El se lasă ca un copil bosumflat. Moment de tăcere încurcată.)*

ŞTEFAN *(încearcă o diversiune):* Nu facem o partidă, Jeff?

JEFF *(tresărind):* Cu dumneata, nu.

CORINA *(severă):* Jeff!

ŞTEFAN *(către* madame *Vintilă, care tot timpul a stat deoparte, citindu-şi scrisoarea):* Nu facem o partidă?

MADAME VINTILĂ: Mulţumesc. Am făcut astăzi una cu dumneata, şi mi-e de ajuns. *(Iese ostentativ prin fund, dreapta.)*

ŞTEFAN: Am rămas fără partener. *(Strigă:)* Domnu Bogoiu!...

CORINA *(care continuă să pună ordine în toaleta lui Jeff):* Lasă-l pe Bogoiu. E ocupat.

ŞTEFAN: Atunci, domnule maior, cu tot regretul, trebuie să recurg la dumneata. Hai.

MAIORUL: Iar, frate?... Abia mă aşezai.

ŞTEFAN: Nu-i nimic. Te antrenezi.

MAIORUL *(resemnat, se ridică foarte greu şi îl urmează. Ies amîndoi prin dreapta, planul prim).*

SCENA VIII

CORINA, JEFF

CORINA *(a terminat toaleta lui Jeff):* Aşa, şi să nu te mai prind fără batistă. Acuma ia-o pe a

mea. *(Îi întinde batista cu care l-a şters pe frunte.)*

JEFF *(ia batista îmbufnat şi rămîne cu ea în mînă):* Domnişoară Corina, nu-mi place gluma asta.

CORINA: Dar nu e o glumă.

JEFF: Eu am şaisprezece ani...

CORINA: Cei mulţi înainte.

JEFF *(continuînd):* ...şi dumneavoastră vă purtaţi cu mine de parc-aş avea opt. De ce? Vedeţi, eu primesc orice glumă cînd vine de la dumneavoastră. Orice, pentru că...

CORINA: Pentru că?

JEFF *(ar vrea probabil să spună „pentru că vă iubesc", dar nu poate. Ridică din umeri, lăsînd gîndul întrerupt. Pe urmă izbucneşte violent):* Dar nu în faţa lui. Nu cînd mă vede el.

CORINA: Cine „el"?

JEFF: Ştiţi prea bine. El.

CORINA: Nu are nume?

JEFF *(tace).*

CORINA *(foarte aproape de el):* Jeff! Întreb dacă are nume.

JEFF: Are, dar eu nu pot să-l spun. *(Gata să plîngă:)* Nu pot, nu vreau.

CORINA: Uită-te la mine.

JEFF *(priveşte în jos, încăpăţînat).*

CORINA: Nu vrei să te uiţi la mine?

JEFF *(ridică privirea spre ea).*

CORINA *(îi vorbeşte foarte simplu):* Jeff, eu iubesc pe cineva de aici.

JEFF *(dezolat):* Ştiu...

CORINA: Pe tine. *(Îl sărută pe obraz.)* „El"! Dar el n-are timp de noi, Jeff.

SCENA IX

ACEIAȘI, UN CĂLĂTOR, NEVASTA LUI

Intră prin stînga, prăfuiți de drum, încărcați cu valize, pachete, șaluri, paltoane, un domn și o cucoană.

DOMNUL *(punînd jos valizele și răsuflînd):* Uf! Bine că sosirăm. Ziceam că ne-apucă noaptea pe drum. Fir-ar ai dracului cu șoseaua lor.

CUCOANA *(cu un strigăt alarmat):* Costache!

DOMNUL: Ei?

CUCOANA: Cutia!

DOMNUL: Ce cutie?

CUCOANA: Cutia roșie de pălării...

DOMNUL *(încercînd să-și amintească):* Cutia roșie de pălării... A! E jos în mașină.

CUCOANA: Să nu plece cu ea.

DOMNUL: Cum o să plece, dragă, că nici nu l-am plătit. Și n-a rămas și cufărul ăl mare?

(Corina și Jeff au privit uluiți apariția celor doi. Nu înțeleg nimic și se întreabă din ochi unul pe celălalt. În sfîrșit, Corina se decide să intervină. Face cîțiva pași spre cei doi.)

CORINA: Dumneavoastră... pe cine căutați?

DOMNUL: Dumneata ești domnișoara Weber?

CORINA: Nu.

DOMNUL: Noi pe dumneaei o căutăm.

CORINA: Pe care „dumneaei"?

DOMNUL: Pe domnișoara Weber.

CORINA: Care domnișoară Weber?

DOMNUL: A, sînt mai multe! Păi, pe una din ele.

CORINA *(din ce în ce mai îngrijorată):* Pentru ce?

DOMNUL: Pentru cameră.

CORINA: Ce cameră?

DOMNUL: Camera...

CUCOANA: Camera de la jurnal... *(Îşi deschide poşeta şi scoate de acolo o coupură de ziar, pe care o citeşte:)* „Vila Weber. Judeţul Ciuc. Gara Gheorghieni. Lîngă Ghilcoş. Poziţie admirabilă în pădure. Pensiune completă, 180 de lei pe zi. Adresaţi domnişoara Weber."

CORINA: Şi?

DOMNUL : Şi nimic. Am venit.

CORINA *(dezolată):* Aţi venit! *(Strigînd spre culise, stînga:)* Ştefan! Aţi venit! Ştefan!

ŞTEFAN *(din culise):* Daa.

CORINA: Vino un moment, te rog. *(Către cei doi:)* Aţi venit... ca să staţi...

CUCOANA: Că n-om fi venit ca să plecăm!

SCENA X

ACEIAŞI, ŞTEFAN

ŞTEFAN *(intrînd cu racheta în mînă):* Ce s-a-ntîmplat?

CORINA *(încet, numai către el):* Ăştia doi...

ŞTEFAN: Ei?

CORINA: Au venit.

ŞTEFAN: Cum au venit?

CORINA: Au venit să stea aici.

ŞTEFAN: Aici, la noi?

CORINA: Da, în pensiune.

ŞTEFAN: Nu se poate. *(Face un pas spre cei doi.)* Dumneavoastră pe cine căutaţi?

DOMNUL: Am mai spus o dată: pe domnişoara Weber.

ŞTEFAN: Nu există.

DOMNUL: Cum nu există, domle, cum nu există? Mă rog, pensiunea Weber...

ŞTEFAN: Nu-i aici.

DOMNUL: Da' unde-i?

ŞTEFAN: Habar n-am.

CUCOANA: Ia ascultă, tinere, dumneata îţi baţi joc de noi? Ce? Noi nu ştim pe ce lume umblăm?

DOMNUL: N-am luat noi automobilul de la Gheorghieni, că zicea că autobuz nu mai este pînă mîine dimineaţă?

CUCOANA: Şi nu ne-am tocmit cu trei sute de lei pîn-aici?

DOMNUL: Şi nu ne-a zis şoferul că-i aici, sus, între brazi?

CUCOANA *(argument suprem):* Şi nu scrie afară, pe firmă, mare de-ţi ia ochii, „Pension Weber"?

ŞTEFAN *(către Jeff, încet):* Ce firmă e?

JEFF *(acelaşi joc):* Firma de sus, deasupra balconului. N-am putut s-o iau jos.

ŞTEFAN: Ei, şi dacă scrie? Ce, dumneata crezi tot ce scrie? Dac-o scrie afară Karlsbad, înseamnă că aici e Karlsbad?

DOMNUL *(rămîne un moment descumpănit de argument).*

CUCOANA *(şi ea un moment derutată, îşi revine cu energie):* Karlsbad, ne-Karlsbad, noi aici rămînem. Nu mă mişc din loc pînă nu vine domnişoara Weber. *(Se aşază pe valiză.)* Strig-o, Costache!

DOMNUL *(strigînd):* Să vie domnişoara Weber! Să vie domnişoara Weber!

ŞTEFAN *(alarmat):* N-o striga, domnule, că te aude.

DOMNUL: Ba strig, domnule, strig. *(Se încacă, tuşeşte.)*

ŞTEFAN *(către Jeff, încet):* Jeff, du-te sus şi ţine de vorbă pe *Fräulein* Weber. Nu cumva să

coboare. Dacă e nevoie, închide-o în cameră cu cheia.

CORINA *(tot către Jeff, încet):* Şi spune-i lui Bogoiu să vie aici repede.

(Jeff iese.)

SCENA XI

ACEIAŞI, fără JEFF

DOMNUL *(care un moment tăcuse pentru ca să-şi recapete suflul pierdut):* Domnişoara Weber, Weber, Weber...

CORINA *(se apropie de el, cu mari menajamente):* Domnule, calmează-te.

CUCOANA: Nu te calma, Costache!

DOMNUL *(intransigent):* Nu mă calmez. Weber! Weber! *(Se înecă iar şi tuşeşte.)*

CORINA: Vai de mine! I se face rău. Apă, apă!

DOMNUL *(sufocat, face semn cu mîna că nu-i nimic, că n-are nevoie de ajutor. Corina, cu alarmă simulată, aleargă în hol şi toarnă un pahar cu apă, pe care-l aduce. Ştefan l-a apucat ferm pe Domn şi-l duce spre un şezlong. Cu o ultimă tresărire de voinţă, Domnul mai apucă să strige o dată: „Weber!". Ştefan a izbutit să-l aşeze pe şezlong, unde aproape îl imobilizează. Corina îi toarnă cu de-a sila paharul cu apă pe gît, obligîndu-l să-l bea. Domnul a rezistat cît a rezistat, dar acum e obosit. Şezlongul, apa l-au moleşit. Rămîne în şezlong o clipă, fără suflu. La dreapta lui — Ştefan, la stînga — Corina. Cucoana a urmărit jocul mirată, neînţelegînd nimic, ameţită puţin de rapiditatea mişcărilor).*

CORINA: Astmă. E astmatic, săracul.

ȘTEFAN: E astmatic și vine la munte. Moarte sigură.

DOMNUL *(tresare)*: Ai? *(Încearcă să se ridice. Cu o singură mînă, Ștefan îl obligă să rămînă locului.)*

CUCOANA: Costache! Scoal' d-acolo! Scoal' d-acolo, n-auzi?

SCENA XII

ACEIAȘI, BOGOIU

Bogoiu intră pe scara din fund, coboară în grabă treptele. Corina se duce spre el.

BOGOIU: M-ați chemat?

CORINA: Căpitane, sînt doi pasageri clandestini pe vapor.

BOGOIU *(arătîndu-i din ochi pe cei doi)*: Ăștia?

CORINA: Ăștia.

BOGOIU *(coboară din planul I. Vorbește autoritar și sobru. E pătruns de ceea ce face)*: Voi sînteți clandestinii?

DOMNUL *(care și-a revenit în parte, dar uluit de întrebare)*: Cum clandestini?

BOGOIU: Te faci că nu știi? Adă-ncoa biletele. Să le văd.

DOMNUL *(din ce în ce mai uluit)*: Ce bilete, domle?

CUCOANA: Și cine ești dumneata?

BOGOIU: Voiajezi fără bilete și mă mai întrebi cine sînt. O să vezi dumneata cine sînt eu.

CUCOANA: Ba, pardon. Nu voiajăm fără bilete. Biletele le am eu. Sînt aici. *(Își deschide poșeta — o poșetă imensă — în care scotocește un timp, și scoate, în fine, două jumătăți de bilet de tren.)* Poftim.

BOGOIU *(a luat biletele și le-a cercetat)*: Nu-s astea. Nu-s bune. Altele.

CUCOANA: Cum să nu fie bune, păcatele mele? Noi plătim jumătate preţ, că dumnealui e funcţionar la Regie. Uite şi carnetul. *(Scoate un carnet de identitate, pe care i-l întinde, dar la care Bogoiu nici nu se osteneşte să se uite.)*

BOGOIU: Nu-s bune, madam. Astea-s de tren.

CUCOANA: Păi da' de ce să fie?

BOGOIU: De vapor.

DOMNUL *(scos din sărite)*: Ia ascultă, domnule, aţi înnebunit? Sau vreţi să ne-nnebuniţi pe noi? Ce e comedia asta? Cu mine să nu vă jucaţi! M-auzi? Să nu vă jucaţi. Eu nu ştiu multe.

CUCOANA: Costache!

DOMNUL *(pornit de tot)*: Nici un Costache. Da' pînă cînd? Aici am venit, aicea rămîn. Nici nu vă cunosc. N-am venit la dumneavoastră. Eu la domnişoara Weber am venit. Să vie domnişoara Weber! Vreau s-o văd pe domnişoara Weber!

SCENA XIII

ACEIAŞI, MADAME VINTILĂ, MAIORUL

În cursul ultimelor replici, a intrat prin fund, uşa din stînga, madame Vintilă. A auzit ţipete şi a ieşit să vadă ce se întîmplă. Priveşte cu curiozitate grupul de pe terasă, întrebînd din ochi, cînd pe unul, cînd pe celălalt, ce se petrece. Tot jocul destul de şters, pentru a nu distrage atenţia spectatorului de la grupul principal.

MAIORUL *(intră prin dreapta, cu racheta în mînă, uimit de ţipete, dă nas în nas cu Domnul)*: Ce e, domnule? Ce te-a apucat?

DOMNUL: Dumneata eşti domnişoara Weber?
MAIORUL: Nu.
DOMNUL: Atunci, ce te-amesteci? *(Continuă să ţipe:)* Weber! Weber!

SCENA XIV

ACEIAŞI, JEFF

Jeff intră în scenă, coborînd scara din fund, acceptă să-i vorbească lui Ştefan, pentru că în cei doi intruşi simte o primejdie comună. Dar o sobru, fără comunicativitate, atitudine de „serviciu comandat".

ŞTEFAN: Ce e nou, Jeff?
JEFF: A auzit voci şi a vrut să coboare. Am încercat s-o opresc, n-a vrut şi... am închis-o. Uite cheia.
ŞTEFAN: Dă-o-ncoa. *(Către cei doi intruşi:)* Aşa. Şi acum să stăm liniştiţi de vorbă.
DOMNUL *(ţipînd mereu):* Cu dumneata nu stau de vorbă, domle. Nu te cunosc.
ŞTEFAN: Rău faci. Ascultă-mă. Ascultaţi-mă. Dumneavoastră vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Weber? N-o s-o vedeţi. Nu e. Nu mai e. O să strigaţi. O dată, de două ori, de nouă ori. Şi n-o să vie. Vedeţi cheia asta? E de la odaia ei. *(Pune cheia în buzunar.)* Cred că înţelegeţi.
DOMNUL *(gest de protest).*
ŞTEFAN: A! Ştiu ce o să spuneţi. Că, ţipînd, v-ar putea auzi altcineva. Un vecin... un jandarm...
DOMNUL *(gest de satisfacţie, care vrea să spună: „Ei vezi? Ei vezi?").*
ŞTEFAN: Eroare, domnul meu. Profundă eroare. Ziceaţi că aţi venit cu automobilul. Mă rog,

ați văzut dumneavoastră pe tot drumul, pînă aci, o casă?

MAIORUL: O singură casă?

MADAME VINTILĂ: Un bordei?

BOGOIU: N-ați văzut. Și de unde să vedeți, dacă nu e?!

ȘTEFAN: Sîntem singuri. Absolut singuri. Pînă la Ghilcoș, paisprezece kilometri.

JEFF: Pînă la Gheorghieni, treizeci și șase.

ȘTEFAN: Cine să vă audă pînă acolo? *(Domnul și Cucoana ascultă consternați, reduși la tăcere de „logica faptelor".)* Prin urmare, nu e mai bine să stăm cuminte de vorbă? O să ne înțelegem. Să vedeți că o să ne înțelegem. Ia dumneata loc. *(Îl ia pe Domn și-l duce din nou spre șezlong. Domnul se lasă greu, dar nu rezistă propriu-zis — mai ales Corina fiind lîngă el și ajutîndu-l, cu multe menajamente, să se așeze.)* Și dumneata... *(Îndreptîndu-se spre Cucoană:)* Dumneata aici... *(Se duce la șezlongul lui, îl apropie de cel pe care șade Domnul și pe urmă continuă, cu gravitate:)* Doamnă! Nu știu dacă vă dați seama de importanța gestului meu. Dumnealor mă cunosc și mă vor înțelege. *(Arătînd-o pe* madame *Vintilă:)* Dumneaei mai ales. Scaunul acesta este al meu. *(Magnanim:)* Vi-l ofer. Da. Vi-l ofer. Ședeți. *(Cucoana l-a urmărit buimăcită de locvacitatea lui. Se apropie timidă — e primul ei moment de timiditate — și ia loc cu un sentiment de nesiguranță.)* Da, da, puteți ședea. Așa... Și acum, prietenește — da' știți? — prietenește: ce căutați dumneavoastră aici?

(Între timp, toată lumea s-a apropiat de planul I, spre centrul rampei. Distribuția grupului e următoarea: Domnul și Cucoana, fiecare pe cîte un șezlong. Corina și Ștefan—în picioare,

între cele două şezlonguri — Corina de partea Domnului, Ştefan de partea Cucoanei. Maiorul, Bogoiu, *madame* Vintilă şi Jeff închid şezlongurile într-un semicerc. În momentul în care Ştefan a pus ultima întrebare, grupul a fost constituit cum am spus mai sus, şi toată lumea îi fixează pe cei doi. Moment de tăcere. Domnul şi Cucoana nu ştiu ce să răspundă.)

CORINA: Aici... în pustietatea asta?

ŞTEFAN: De ce nu vă duceţi la Borsec, că-i apă gazoasă?

CORINA: De ce nu vă duceţi la Sovata, că-i muzică militară?

MAIORUL: De ce nu la Sinaia, că-i ruletă?

MADAME VINTILĂ: De ce nu la mare?

JEFF: De ce nu la şes?

BOGOIU: De ce nu la deal?

CORINA: Da' aici? Ce să vedeţi aici? Pe noi?

BOGOIU: Sau aţi fi venit să-l vedeţi pe dumnealui *(îl arată pe Maior)* cum prinde peşti? V-aţi ars. Nu prinde nici unul. Vă spun eu.

DOMNUL *(brusc interesat):* Sînt şi peşti?

BOGOIU: Sînt, dar cine i-a văzut?

DOMNUL *(cu satisfacţie, către nevastă):* Ei, madam? Ziceai să nu-mi iau undiţa. Dacă te ascultam pe dumneata...

MAIORUL *(direct vizat):* Şi ai luat-o?

DOMNUL: Se putea, nene? E jos, în automobil.

MAIORUL: De ce?

DOMNUL: Cum de ce? Ca să pescuiesc.

MAIORUL: Să pescuieşti, ce?

DOMNUL: Peşti.

MAIORUL: Peştii mei?!

BOGOIU: Peştii lui?!

DOMNUL *(care începe din nou să se indigneze):* Cum ai dumitale, domle? Cum ai lui, domle? Ce? I-aţi ştampilat?

ŞTEFAN *(prezidenţial):* Vă rog, domnilor, vă rog. Să nu ne pierdem calmul. Calmul aşa de greu cîştigat. Să revenim la ce ne interesează şi să discutăm fără digresiuni. Nu-i aşa, doamnă? Fără digresiuni.

CUCOANA *(nu înţelege, dar aprobă, sedusă de „maniere-le" lui Ştefan).*

ŞTEFAN: Vedeţi? Şi doamna e de aceeaşi părere. Să discutăm civilizat. Aşadar... dumneavoastră n-aţi vrea să plecaţi de aici?

DOMNUL: Nici mort.

ŞTEFAN: Păcat... Păcat, fiindcă dacă nu plecaţi singuri, o să fim siliţi să vă expulzăm. *(Explicînd:)* Să vă dăm afară. Şi cu cît întîrziaţi, cu atît e mai neplăcut. Vedeţi? Se înserează. *(Într-adevăr, lumina a început uşor să scadă.)*

CORINA: Se face frig.

ŞTEFAN *(cu tonul politicos şi impersonal cu care ar da o informaţie):* La munte, nopţile sînt reci. Şi nu cred că se doarme prea bine pe şosea.

CUCOANA *(cu un început de teamă):* Costache?...

DOMNUL *(se uită la unul, se uită la altul, nu ştie ce să facă. Pe urmă, se decide):* În ruptul capului. Aici rămînem. S-o vedem şi pe-asta!

BOGOIU: O s-o vezi. Ascultă-mă pe mine: o s-o vezi. Dumneatale nu ştii ce te aşteaptă. Întreabă-mă pe mine. Întîi şi-ntîi îţi ia creta.

DOMNUL: Care cretă?

BOGOIU: Creta. Pe urmă... Vezi cravata asta? *(Îi ia cravata în mînă şi o pipăie.)* Frumoasă, n-am ce zice. Frumoasă, da' ţi-o ia. Şi pantalonii... *(Pipăie stofa pantalonilor.)* Tii! Teri-

bilă, domle! N-are moarte. Stofă englezească! Ţi-i ia şi pe ăştia.

MAIORUL: Şi să te-ntreb şi eu ceva...

DOMNUL *(care l-a ascultat cu desăvîrşire aiurit pe Bogoiu, urmărindu-i fiecare cuvînt, fiecare gest, cu o blîndă stupoare, îl întrerupe pe Maior, fără violenţă însă):* Nu mai întreba, domnule. Lasă. Aţi întrebat destul. Să întreb şi eu acuma. O dată. O singură dată. *(Se ridică în picioare, îi priveşte pe toţi lung şi întreabă îngrijorat, cu sinceră seriozitate:)* Dumneavoastră... nu sînteţi nebuni?

CORINA *(după un moment de tăcere, în timpul căruia fiecare părea că reflectează pentru a răspunde în cunoştinţă de cauză):* Ba da. Nu cu totul nebuni. Puţin. Mai mult într-o ureche, decît nebuni de-a binelea. Iertaţi-ne că nu v-am spus-o de la început.

DOMNUL: Nu era nevoie... se vede.

CORINA: Noi ăştia, cîţi sîntem aici, avem fiecare scrînteala noastră, mica noastră scrîntează. Şi s-a potrivit să ne înţelegem destul de bine. Nu de la început. *(Către Ştefan:)* Nu e aşa că nu de la început? *(Din nou către cei doi:)* Acuma însă facem un fel de familie... o echipă... un joc... E un joc pe care n-o să ştiţi niciodată să-l jucaţi. Pentru că... voi veniţi direct de la Bucureşti, în timp ce noi... noi picăm puţin din lună. *(Domnul şi Cucoana au rămas pironiţi, la dreapta şi la stînga Corinei. Se privesc peste capul ei cu o mirare în care licăreşte parcă un început de înţelegere. Par a-şi spune: „nu vezi că cu ăştia nu e nimic de făcut?").* Nu spuneţi nimic. Nu e nevoie. Aţi înţeles. Ştiu, simt că aţi înţeles... Poate că trebuia să vă vorbim aşa de la început. Ce vreţi? Ne-aţi speriat...

Cînd v-am văzut intrînd, ni s-a părut că tot jocul nostru se sfîrșește... că se sfîrșește prea devreme... Dar acum... fiindcă ați înțeles, o să vă duceți. *(Îi ia și pe unul, și pe altul de braț și merge cu ei spre stînga, pe unde au intrat.)*

ȘTEFAN: Vă așteaptă jos o mașină. Fără nici o grabă, sînteți într-un ceas și jumătate la Gheorghieni. *(În timp ce vorbește, Domnul și Cucoana își ridică valizele, pledurile, pachetele pe care le lăsaseră jos, la intrare.)*

CORINA: Se înserează și e senin.

ȘTEFAN: O să aveți un drum minunat.

CORINA: Ce bun e pledul ăsta!

ȘTEFAN: Vă înveliți bine și nici nu știți cînd ați ajuns în oraș. *(Cei doi și-au luate toate bagajele, așa cum au intrat prima dată în scenă. Se retrag puțin buimăciți, cu fața spre grup, privindu-i pe toți lung.)* N-ați uitat nimic? Ba da. Ați uitat să ne spuneți bună seara.

DOMNUL, CUCOANA *(se uită unul la altul, ezită, sînt încurcați, și pe urmă timid, aproape în același timp):* Bună seara.

TOȚI *(înclinîndu-se ușor):* Bună seara.

(Cei doi ies.)

SCENA XV

ACEIAȘI, fără CUCOANA și DOMNUL, apoi un moment, DOMNUL

Toți cîți rămîn în scenă se privesc ușurați. Din toate piepturile, un lung oftat de ușurare. Fiecare se așază pe unde poate. Ștefan, evident, pe șezlongul lui. Moment de tăcere, ca după o mare primejdie din care scapi teafăr.

DOMNUL *(intră iar):* Tot eu... *(Toți sar brusc în picioare, împinși ca de un resort. Îl privesc cu răsuflarea tăiată.)* Nu vă speriați. Nu rămîn. Nu mai rămîn nici dacă mă rugați. Nici dacă mă plătiți. Ne ducem la mare. Da' voiam să fac o întrebare. Ultima. De la Gheorghieni e tren la Constanța?

MAIORUL: E, da' e cam lung. O zi și jumătate.

DOMNUL: O zi și jumătate. Care va să zică, azi avem joi, 12... Dacă plecăm diseară... *(Vocea Cucoanei din culise: „Costache!")* Vin, soro, vin... *(Iese din scenă.)*

SCENA XVI

ACEIAȘI, fără DOMN

Același joc ca la începutul scenei precedente. Sentiment general de ușurare. Ficcare se așază la locul lui. Moment de tăcere.

BOGOIU *(care a auzit ultima replică a Domnului, fără să-i dea prea mare atenție, sare luminat, ca și cum abia acum ar fi auzit-o):* Ce-a zis? Joi? 12? Ați auzit? A zis joi. A zis 12. Joi, joi, joi... E joi și e 12. Dați-mi o cretă! Dați-mi un creion! Dați-mi cerneală! Dați-mi să scriu! *(Scrie cu degetul pe jos, pe perete, în aer:)* Joi 12 august, joi 12 august... Presimțeam cu, domnule! Îmi spunea inima. 12 august, 12 au... *(Entuziasmul îi scade subit, lasă cuvîntul neterminat. Rămîne cu degetul suspendat în aer, deget cu care tocmai desena cifra descoperită. Pe urmă, cu totul dezumflat:)* Dacă azi e în doișpce, atunci pîn'la cincisprece mai sînt trei zile. Și la 15...

MADAME VINTILĂ: Ce e la 15?

BOGOIU: Păi ce să fie... Ministerul... Serviciul... Se termină vacanța... Trebuie să plec... Lumina aia galbenă de la birou... Mirosul de hîrtie veche... *(Tresărind, aproape violent:)* Eu nu plec. Rămîn. Fie ce-o fi, rămîn.

MAIORUL: Ba o să pleci. Toți plecăm. Azi unul, mîine altul... Cum trece vremea, domnule... Și cînd mă gîndesc că mă-ntorc acolo...

MADAME VINTILĂ *(pe gînduri):* Acolo, acasă... lucruri de care te-ai săturat... Aceeași viață, care nu se mai schimbă...

CORINA *(ușoară, aproape imperceptibilă, privire spre Ștefan):* Oameni pe care n-o să-i mai vezi...

MADAME VINTILĂ: Și alții, pe care ai să-i vezi mereu, întotdeauna...

(Lumina a căzut între timp simțitor, fără să se fi întunecat însă de tot. Lung moment de tăcere, în care gîndul tuturor se depărtează.)

ȘTEFAN *(scuturîndu-se din melancolia care i-a cuprins pe toți):* Bună treabă mi-ai făcut, domnule Bogoiu. Te felicit. În cîte e azi? În cîte e azi? Iacă, știi în cîte e azi. Îți place? *(Face un gest circular, arătîndu-i vag pe toți, dar arătînd mai ales acea nelămurită tristețe care s-a furișat între ei.)* Eram fericiți adineauri. Era o zi oarecare, o zi fără calendar, și eram fericiți. Acuma e joi și în 12 august... și atîta lucru e de ajuns... ca să nu mai fim.

BOGOIU: De... dacă știam... Acuma... să uităm și noi...

ȘTEFAN: Dacă putem... E mai greu de uitat...

BOGOIU: Nu e greu. Uite, o să mergem la masă și să vezi cum uităm. Nu mergem la masă?

MAIORUL *(gata la apel):* Ba mergem...

MADAME VINTILĂ: S-a făcut răcoare. Mă duc să mă schimb și viu și eu. *(Iese.)*

ȘTEFAN *(către Bogoiu):* Tot te duci sus. Uite cheia. Descui-o pe *Fräulein* Weber. Să nu știe nimic.

BOGOIU: O să țipe.

ȘTEFAN: O s-o-mpaci.[1] Faceți un tabinet, o lași să cîștige, și se-mpacă ea.

SCENA XVII

CORINA, ȘTEFAN, JEFF

CORINA *(care în tot timpul scenei de mai sus a rămas într-un colț, tăcută, se apropie acum de Ștefan):* În cîte e azi?

ȘTEFAN: Ești glumeață.

CORINA: Nu. Întreb cu toată seriozitatea: în cîte e azi?

ȘTEFAN *(enunțînd):* Joi 12 august.

CORINA: Nu-ți spune nimic data asta?

ȘTEFAN: Nimic. Cel puțin nimic special. E o aniversare?

CORINA: Gîndește-te bine!

ȘTEFAN *(caută o clipă și pe urmă ridică din umeri).*

CORINA: *Kleine Nachtmusik*... Salzburg...

ȘTEFAN *(cu un gest de plictiseală):* Ooo!

CORINA: Nici un „Ooo"! Avem un pact și cer să-l respecți. Recunoaște că de cînd am reparat aparatul de radio, nu l-am pus niciodată să cînte. Așa era învoiala. Uite, l-am lăsat, săracul, „la colț". Dar acum... *(Ia aparatul de radio și-l ridică cu destulă greutate, încercînd să-l ducă spre măsuța lui obișnuită.)*

JEFF *(îi sare în ajutor):* Lăsați-mă, domnișoară Corina, pe mine. *(Ia aparatul, îl așază pe*

măsuță, pune priza, întoarce butonul.) Pe unde se transmite?

CORINA: Prin Viena.

JEFF *(citind pe indicatorul aparatului și învîrtind butonul):* 507 lungime de undă. 506 și 8.

CORINA: Nu vă oblig să rămîneți aici. Vă puteți duce la masă.

ȘTEFAN: Foame nu mi-e, și după o zi așa de agitată, nimic mai bun decît un ceas de șezlong. Fie și muzical, dacă nu se poate altfel. *(Fiecare se așază pe cîte un șezlong. Între timp, Jeff a continuat să caute postul Viena. S-au auzit diverse zgomote și fîrîituri, iar acuma se aude destul de clar tic-tacul obișnuit al postului Viena.)*

CORINA: Oprește, Jeff. Aici e. Viena. Recunosc semnalul. *(Se uită la ceas.)* Trebuie să-nceapă curînd. În cîteva minute. Vino aici. *(Jeff a rămas lîngă aparatul de radio și îi privește, de sus, din umbră, pe amîndoi.)* Nu vii? *(Tăcere.)* Nu vrei să vii, Jeff?

ȘTEFAN: Eu zic să vii. Am citit undeva că între muzică și matematică există legături foarte strînse. Or, dumneata, Jeff, care ești cel mai eminent corigent la matematici pe care l-am cunoscut vreodată...

(Jeff se-ntoarce brusc și icse din scenă, trîntind foarte puternic ușa.)

SCENA XVIII

CORINA, ȘTEFAN

Seara s-a lăsat între timp de tot. E o seară albastră, clară, fără obscuritate. S-ar zice că lumina și-a schimbat numai densitatea, că a devenit

mai ușoară, mai vaporoasă. Trecerea s-a făcut lent, fără bruscheţe, pe nesimţite. Ieșirea zgomotoasă a lui Jeff e urmată de o clipă de tăcere. Semnalul lui Radio Viena se aude depărtat, ca un tic-tac de ceasornic într-o mare tăcere.

CORINA: Ce ai cu el?

ȘTEFAN: Nimic.

CORINA: Mie mi-e drag.

ȘTEFAN: Și mie.

CORINA: Atunci, de ce-l repezi?

ȘTEFAN: Pentru că așa se vorbește între bărbaţi. Scurt. Fără mofturi... L-ai văzut cînd joacă cu mine ping-pong? Simt că fiecare minge pe care mi-o trimite e un pumn. Are șaisprezece ani. În fundul inimii lui, îmi e recunoscător că mă port cu el ca și cum ar avea douăzeci și cinci.

CORINA: Dar eşti prea aspru.

ȘTEFAN: E felul meu de tandreţe. La șaisprezece ani, e singurul fel de tandreţe care se suportă bine.

CORINA: Nu poţi să-l suferi.

ȘTEFAN: Mi-e foarte drag. Întîi... întîi pentru că e corigent... Nu rîde. Am un sentiment de familie pentru toţi corigenţii din lume. Și eu am fost pe vremea mea... Și sînt și astăzi... *(Tăcere.)* Pe urmă... mi-e drag pentru că te iubește. În felul lui. Cu pumnii strînși. Încruntat. Cred că nu știi cum te iubește. Și nici nu trebuie să știi. Nu ţi-ar ierta-o...

CORINA: Îl cunoști bine? *(Întrebarea nu e apăsată. Ea trece mai departe. Visează altceva.)*

ȘTEFAN: Destul de bine. L-am mai întîlnit o dată, mai demult. Acum vreo douăzeci de ani. Nu s-a schimbat prea tare. Aceeași privire care

trecc înaintea cuvintelor. Aceeași frunte care se deschide singură — ca o fereastră — cînd totul ar voi să se închidă, să se refuze... Și un fel de tăcere bruscată, colțuroasă, de care se lovesc gesturi și cuvinte... Gesturi pe care nu le va duce niciodată pînă la capăt... Cuvinte pe care niciodată nu le va spune pe de-a-ntregul.

CORINA *(chemîndu-l ușor, fără să-l privească)*: Ștefan!

ȘTEFAN *(n-a auzit-o, nu o privește)*: De atunci, l-am mai văzut de cîteva ori. „În viață", cum se zice. Din ce în ce mai rar... Din ce în ce mai de departe... Cînd am venit aici, îl pierdusem de tot. Mi se părea că e o foarte veche amintire, foarte veche, foarte ștearsă... Într-o dimineață am dat ochii cu el, în oglindă, ca la un colț de stradă. „Unde ai fost?" „Ce-ai făcut?" N-am știut ce să-i răspund. Mi se părea că nu fusesem nicăieri, că nu făcusem nimic...

CORINA: Eu nu l-am cunoscut, dar l-am așteptat. L-am așteptat mereu, în toți oamenii pe care i-am întîlnit... în acei cîțiva, foarte puțini, pe care mi se părea că-i iubesc. Îmi ziceam: nu-ți pierde răbdarea. Are să vină. Așteaptă. Este poate sub încruntarea asta care te rănește, este poate sub această indiferență, sub această uitare... Așteaptă. Are să vină.

ȘTEFAN: Și cînd vine, nu-l vezi. Și cînd vorbește, nu-l auzi.

CORINA: Și cînd îl vezi, el trece mai departe. Și cînd îl auzi, el a tăcut. *(După o tăcere:)* Ștefan!

ȘTEFAN: Daa...

CORINA: Mi-e frig.

ȘTEFAN: La munte, nopțile sînt foarte reci.

CORINA: Este în hol, pe divan, un șal — șalul meu albastru.

ȘTEFAN: E o informație asta?

CORINA: Nu. E o rugăminte.

ȘTEFAN *(se ridică din șezlong cu foarte mare greutate):* Presimțeam. Totdeauna în viață momentele mele de visare le-am plătit scump. Sînt un sentimental. *(S-a dus spre divanul din hol, a luat șalul, vine spre Corina și i-l întinde.)*

CORINA: Nu așa, dragul meu. Înțelege-mă.

ȘTEFAN: Mă exploatezi! *(O acoperă cu șalul pe picioare, pe urmă se întoarce la locul lui și se întinde în șezlong.)*

CORINA *(după o secundă):* Ștefan! Nu auzi?

ȘTEFAN: Ba da... ca prin vis... Ciudat. Am sentimentul că dorm, că dorm profund. Și chiar dacă-ți mai este frig, n-am să mă pot ridica de aici, să mai caut un șal.

CORINA: Ștefan... Vreau să te sărut.

ȘTEFAN: E o rugăminte?

CORINA: Nu. E o informație.

(Un moment, rămîn nemișcați la locurile lor. Pe urmă, aproape în același timp, se ridică amîndoi, se apropie unul de altul, și în sfîrșit... se sărută. Se privesc apoi cu gravitate, ca și cum sărutul ar fi rămas undeva între ei. El o ia de mînă și se îndreaptă spre scara din fundul holului. Ea îl urmează. În timp ce urcă scara, încep să se audă, ca o voce care a fost mereu prezentă, dar care abia acum se desprinde din tăcere — primele măsuri din romanța din *Kleine Nachtmusik*, de Mozart. La jumătatea scării se opresc.)

CORINA *(şoptind): Kleine Nachtmusik...*

(Ascultă amîndoi o clipă, pe urmă, cu paşi foarte uşori, urcă mai departe scara, ieşind din scenă.)

SCENA XIX

BOGOIU

Scena rămîne o clipă goală. Viorile din Salzburg se aud mai precise, dar mereu în surdină. Lumina e foarte albastră. Cu şezlongurile desfăcute, cu şalul Corinei trenînd pe unul din ele, terasa pensiunii are într-adevăr ceva de covertă pustie noaptea.

BOGOIU *(intră prin stînga. Priveşte de jur împrejur. Se apropie de cele două şezlonguri. Ia o clipă în mînă şalul şi-l lasă apoi să cadă la loc. Priveşte lung spre scara pe unde au ieşit Corina şi Ştefan. Se reazemă de perete, pe pragul dintre terasă şi hol, şi pe urmă, ca şi cum ar transmite departe un ordin, unui echipaj nevăzut):* Opriţi motoarele. Desfaceţi pînzele. Să n-aud nici un val. Nici unul...

CORTINA

ACTUL III

Același decor, spre sfîrșitul lunii august. Dimineață rece, cu lumină ușor obosită, de vag început de toamnă.

SCENA I

CORINA, ȘTEFAN

CORINA *(într-o rochie caldă de casă. Ștefan în pantaloni gri, pulover albastru, cu mîneci lungi și închis la gît. Ținuta lor arată o dimineață rece de munte. Corina, pe terasă, în stînga, pe un șezlong, aproape paralel cu rampa, privește afară, spre culise, într-un fel de reverie atentă, ca și cum ar urmări ceva foarte important, ce se petrece acolo. În hol, comod instalat într-unul din fotoliile albe de nuiele, Ștefan citește o carte. La ridicarea cortinei, o clipă de tăcere prelungește această situație, care durează probabil mai de demult):* Încă una...

ȘTEFAN: Ai spus ceva?

CORINA: A mai căzut încă una. E a șaptesprezecea. Ieri au fost unsprezece. Alaltăieri cinci.

ȘTEFAN: Vrei să le numeri pe toate?

CORINA: Aș vrea! Sînt așa de multe, că mi-ar trebui o eternitate... Ștefan!

ȘTEFAN *(fără să-și întrerupă lectura)*: Daa...

CORINA: Pot să spun o prostie?

ȘTEFAN: Te rog. Nu te jena.

CORINA: Eu pînă acum nu văzusem niciodată cum cade o frunză. Credeam că se rupe și cade.

ȘTEFAN: Ai intuiții miraculoase, Corina. Închipuiește-ți că într-adevăr asta e singura metodă a frunzelor de a cădea: se rup și cad. Mă epatezi.

CORINA: Și tu mă epatezi, dragul meu. Prin ignoranță. Nu știi, nu bănuiești cîte gesturi mărunte sînt într-o cădere de frunză... *(Tăcere.)* Optsprezece...

ȘTEFAN: Cum?

CORINA: Zic, optsprezece. A optsprezecea frunză de azi-dimineață.

ȘTEFAN: Corina!

CORINA *(întrebare mormăită)*: Mmm?

ȘTEFAN: Te plictisești?

CORINA: Da, dragul meu. Mă plictisesc. Mi se întîmplă prima oară în viață — și e delicios.

ȘTEFAN: Eu te plictisesc?

CORINA: Da, dragul meu, tu. Mă plictisești — și n-am să te uit niciodată din cauza asta... Hm!... E curios poate: eu n-am cunoscut pînă acum decît numai oameni amuzanți. Tu ești primul care nu mă amuză.

ȘTEFAN: Mă flatezi, Corina.

CORINA: Nu, nu — sînt foarte sinceră. În prima zi cînd ne-am vorbit, țiu minte că mi-ai spus: „Eu sînt un tip *terre-à-terre:* plat". Credeam că te lauzi, dar nu te lăudai. Ești într-adevăr foarte *terre-à-terre*, Ștefan. N-ai vervă. N-ai

fantezie. Şi taci. Taaci! Tu eşti primul om din viaţa mea care tace.

ŞTEFAN: Sînt primul care te iubeşte, Corina.

CORINA: Poate că e totuna... Te ascult ore întregi cum taci. Ai tot felul de tăceri: vorbăreţe, răstite, calme, somnoroase... De la tine am învăţat şi eu să tac. Nu găseşti că fac progrese?

ŞTEFAN: În momentul ăsta, nu.

CORINA: Ai dreptate, acuma nu. Am gust de vorbă, dar o să-mi treacă. De obicei însă, fii loaial, Ştefan, şi recunoaşte: am învăţat să tac. Mă mir şi eu uneori cînd mă surprind tăcînd. Nu mă recunosc. Mi se pare că ani de zile am trăit într-un vacarm, şi că a încetat deodată. Era vacarmul meu personal, erau gesturile mele, paşii mei, mîinile mele, care se agitau... Eram plină de gesturi, ca un pom plin de vrăbii...

ŞTEFAN: Dacă nu mă înşel, e o imagine.

CORINA: Da, dragul meu. Iartă-mă. N-am să mai fac. Dar lasă-mă s-o termin pe asta: tot am început-o. Ziceam: ca un pom plin de vrăbii. Ai venit tu, le-ai speriat şi s-au dus. Acuma, uite-mă aici, fără gesturi, fără vorbe... *(Tăcere. Îşi duce mîna la ureche, ca şi cum ar asculta bătaia unui ceas de mînă.)* Îl auzi?

ŞTEFAN: Ce?

CORINA: Pulsul.

ŞTEFAN: Nu.

CORINA: Eu îl aud. E ciudat cum nu l-am auzit douăzeci şi cinci de ani... Ş-acuma îl aud. Sînt atîtea lucruri pe care nu le ştiam... Din cîte voci mici e făcută o mare tăcere... Ştefan, tu le auzi?

ŞTEFAN: Ce să aud?

CORINA: Vocile.

ŞTEFAN: Una singură, Corina: pe a ta.

CORINA: Eu am mai multe, dragul meu. Abia aici le-am descoperit. Vocile mele interioare...

ŞTEFAN: Trebuie să fie un scandal cînd vorbesc toate deodată...

CORINA: Nu. Se înţeleg destul de bine între ele... *(Tăcere.)* Nouăsprezece. A căzut a nouăsprezecea frunză.

ŞTEFAN: Însemnă pe hîrtie, să nu le uiţi.

CORINA: Nouăsprezece într-o singură dimineaţă; nu e mult? Vine toamna. Mi se pare că a şi venit. E o pată roşcată pe Haşmaşul Mare. Ieri era mai palidă, azi-dimineaţă mai aprinsă... Septembrie...

ŞTEFAN: Încă nu.

CORINA: Ba da. Două zile, trei zile, şi pe urmă... *(Tăcere.)*

ŞTEFAN *(îşi închide cartea, se ridică de la locul lui, vine spre ea, se opreşte lîngă şezlongul ei, jumătate pas în urmă, îi pune uşor mîna pe umăr):* Ce e cu tine?

CORINA *(ridică din umeri, fără să-l privească):* Ştiu eu? Septembrie.

ŞTEFAN: Cum te-ai schimbat, Corina! Eşti tu fata pe care am întîlnit-o aici, pe terasă, acum douăzeci şi... cîte zile?

CORINA: Nu le-am numărat. Mai tîrziu o să le vină şi lor rîndul. Acuma sînt ocupată cu frunzele.

ŞTEFAN: Eşti tu? Aveai un surîs scurt, bătăios. Unde e? Aveai o tresărire a capului intolerantă. Unde e? Grava mea iubită!

CORINA: Mai spune o dată.

ŞTEFAN: Ce?

CORINA: „Grava mea iubită".

ŞTEFAN: Îţi place?

CORINA: Mă surprinde. Nu credeam că voi putea fi o iubită gravă. *(Încercînd să glumească.)* Nu era genul meu... gravul meu domn. Necunoscutul meu domn.

ȘTEFAN: Ce vrei să spui?

CORINA: Eu nu vreau să spun nimic. Cel mult aș vrea să întreb.

ȘTEFAN: Întreabă.

CORINA: Dar să nu rîzi. *(Se ridică de la locul ei; cu o foarte mare simplicitate, fără să sconteze nici un efect:)* Ștefan, cine ești tu?

ȘTEFAN: Nu m-am prezentat?

CORINA: Te-am rugat să nu rîzi. Cine ești? Ești un domn brun cu un șezlong și cu cîteva manii simpatice de vacanță. Și pe urmă? Și mai departe?

ȘTEFAN: Mai departe...

CORINA: Da. Știu cine ești în august. Dar în septembrie, cine ești?

ȘTEFAN: Ei bine, Corina, în septembrie și în octombrie, „mai departe", cum zici tu...

CORINA: Ștefan!

ȘTEFAN: Da.

CORINA: Vrei să faci un lucru oribil.

ȘTEFAN *(scurtă privire întrebătoare)*.

CORINA: Vrei să răspunzi.

ȘTEFAN: M-ai întrebat.

CORINA: N-am întrebat nimic.

ȘTEFAN: Corina...

CORINA: N-am întrebat nimic. Nu vreau să-mi spui nimic.

ȘTEFAN: Totuși...

CORINA: Te rog, Ștefan, te rog, taci. Tu, care știi să taci așa de bine, taci și de astă dată. Nu te întreb, nu-ți cer, nu vreau, nu mă interesează...

ȘTEFAN: Corina, ce înseamnă copilăria asta? Liniștește-te.

CORINA: Lasă-mă, te rog, lasă-mă. Sînt zăpăcită. Nu știu ce spun. Nu știu ce întreb. Nu întreb nimic. Lasă-mă singură, cinci minute, două minute.

ȘTEFAN: Dar nu se poate. Dar trebuie să-mi explici.

CORINA *(aproape de lacrimi)*: Nu am nimic de explicat. Lasă-mă, îți spun, lasă-mă...

SCENA II

ACEIAȘI, BOGOIU

Bogoiu a intrat de cîteva secunde prin fund și a rămas acolo, tăcut, lîngă perete, privind fără să înțeleagă ce se întîmplă. În momentul acesta îl zărește Corina.

CORINA *(încercînd să găsească un surîs, în enervarea de care treptat s-a lăsat cuprinsă)*: Uite, dacă nu mă lași, am să mă plîng căpitanului. Domnule Bogoiu! Căpitane! Domnul acesta e indiscret. Nu se mai poate plimba o femeie tînără pe covertă fără să fie acostată? Ce fel de vapor e ăsta?

BOGOIU *(s-a apropiat. Simte că gluma acoperă un lucru destul de serios, totuși, sau tocmai de aceea, are tactul de a accentua gluma)*: Tinere, ce fel de purtări sînt astea?

ȘTEFAN *(care preferă și el un moment de destindere)*: Domnule căpitan, te rog să crezi că nu am nici o vină.

BOGOIU: Las', că știm noi. Niei o vină. N-o să-mi spui mie că duduia s-a legat de dumneata.

ȘTEFAN: Zău, domnule căpitan.

BOGOIU: Nimic. Te rog să fii la locul dumitale. Să nu mă sileşti să chem echipajul. *(Ducîndu-l puţin de spate:)* Hai, du-te-n cabină şi lasă-ne singuri!

ȘTEFAN *(o priveşte pe Corina lung)*: Ce copilă eşti, Corina!

CORINA *(surîs afectuos, trist, uşor cochet, cerînd parcă iertare. Ştefan iese din scenă)*.

SCENA III

CORINA, BOGOIU

BOGOIU *(rămîne încurcat. Aşteaptă explicaţii. Dar Corina tace, iar el, prea timid ca să întrebe, încearcă să schimbe vorba)*: E cam rece azi. Toamnă timpurie. Ce i-o fi venit şi Maiorului să plece tocmai azi pe munte?... Auzi dumneata-tale, în excursie... şi *madame* Vintilă după el. Te pomeneşti că-i apucă şi ploaia... Eu le-am tot spus: staţi, mă oameni buni, că om merge altă dată... că...

CORINA *(fără bruscheţe, continuînd parcă un gînd)*: Domnule Bogoiu, s-a întîmplat pe vaporul dumitale un lucru...

BOGOIU: Trist?

CORINA: Nu. Trist nu. Dar serios. Mai serios decît credeam la început.

BOGOIU: Pe vaporul meu, domnişoară Corina, se întîmplă numai lucruri serioase.

CORINA: Crede-mă, cînd am venit aici eram foarte departe de tot ce avea să se întîmple. Lăsasem acasă o iubire... un fel de iubire.

BOGOIU *(mai mult şoptind)*: Civita Vecchia.

CORINA: Daa... Civita Vecchia... O! nu mare lucru... Cîteva obişnuinţe, cîteva amintiri... Venisem aici bucuroasă că sînt singură şi că le pot uita... Totul era aşa de simplu: dumneata, maiorul, Jeff... Pînă cînd a venit el... Ţii minte seara în care au fost pasagerii clandestini?... În seara aceea...

BOGOIU: Ştiu.

CORINA *(ridică surprinsă capul, întrebînd din ochi)*.

BOGOIU: Da, ştiu. Eu ştiu tot ce se petrece pe vaporul meu. Iartă-mă. Nu sînt indiscret, dar e datoria mea. Am ştiut din prima zi. Cred că am ştiut înaintea dumitale şi înaintea lui.

CORINA: Vezi, la început încă nu era prea grav. O întîmplare de vacanţă. O mică întîmplare de vacanţă. Dar pe urmă... Nu mă întreba cum... n-aş şti să-ţi răspund. Aşa cum se face toamnă. Aşa cum descreşte ziua. Fără să prinzi de veste, fără să ştii cînd. L-am iubit. Credeam că e un joc uşor de vară. Bag de seamă că e mai mult, că ameninţă să fie mai mult decît un joc. Dumneata, domnule Bogoiu, care eşti un bătrîn căpitan de vapor...

BOGOIU: Ei, nu chiar aşa de bătrîn.

CORINA: ...ai cunoscut poate multe întîmplări de felul ăsta... Nimeni nu le ştie, decît poate căpitanul vasului, care zîmbeşte şi uită.

BOGOIU: Trebuie neapărat să uite?

CORINA: De ce?

BOGOIU: Cunosc eu un căpitan care n-ar voi...

CORINA: Şi eu cunosc o fată, care nici ea n-ar voi... Adineauri, cînd ai intrat aici, era să fac o prostie. O mare prostie. Era să-i spun tînărului domn, întîlnit într-o dimineaţă de august, pe puntea vaporului dumitale, era să-i spun că,

deşi ne apropiem de port, eu la debarcader nu mă voi despărţi. Era să-i spun că iubirea mea nu este un joc şi că nu vreau să fie de pe acum o amintire. Era să-i spun... *(Tăcere, apoi cu o schimbare de glas:)* Domnule Bogoiu, eu plec.

BOGOIU: Cum pleci? Unde pleci?

CORINA: Plec la Bucureşti. Acasă.

BOGOIU: Cînd?

CORINA: Astăzi. Acum.

BOGOIU: Nu se poate.

CORINA: Ba da. E mai bine aşa. E mai simplu.

BOGOIU: Domnişoară Corina, nu te las.

CORINA: Domnule Bogoiu, te rog, înţelege. Înţelege, şi nu-mi cere explicaţii. O să-mi ceară el destule.

BOGOIU: Dar e o prostie ce vrei să faci.

CORINA: Nu. E un lucru cuminte. E poate primul lucru cuminte pe care-l fac de cînd mă ştiu. Nu mai pot rămîne. Nu mai trebuie să rămîn. Haide, domnule Bogoiu, dă-mi o mînă de ajutor, dă-mi puţin curaj. Am nevoie. Azi e duminică. Zi de tîrg la Sîn Dominic. Mai tîrziu trebuie să treacă, pe la prînz, camioneta O.N.E.F.-ului, de la Borsec. O să-i facem semn. O să mă ia şi pe mine... *(Cu o bruscă deschidere de expresie:)* Ţii minte duminica trecută, la Sîn Dominic... Era o nebunie: în costume de baie pe străzi; era o nebunie. Cum se uitau unguroaicele tinere la noi, speriate... Să nu pierzi pipa pe care ţi-am cumpărat-o de-acolo. *(Bogoiu scoate din buzunar o pipă, arătînd-o demonstrativ.)* E proastă, săraca. E urîtă, săraca. Dar e de la Sîn Dominic...

BOGOIU *(rugător, încet):* Domnişoară Corina, rămîi.

CORINA *(face semn din cap că nu. Gest blînd, dar decis):* Mă duc sus, să-mi strîng lucrurile. Dum-

neata rămîi aici. Ai să-l vezi pe Jeff... Şi pe Ştefan... Spune-le... că plec. *(Corina se depărtează de el, îndreptîndu-se spre scara din fund.)*

BOGOIU: Domnişoară Corina!

CORINA *(se opreşte din mers, îl priveşte aşteptînd).*

BOGOIU *(cu elan):* Plec şi eu cu dumneata.

CORINA: Nu. Un căpitan, domnule Bogoiu, nu-şi părăseşte niciodată vaporul. *(Se urcă pe scară.)*

SCENA IV

ACEIAŞI, JEFF

JEFF *(a apărut la capătul de sus al scării, tocmai în momentul în care Corina se pregătea să urce. Are o carte în mînă):* Bună dimineaţa, domnişoară Corina.

CORINA *(a rămas locului. Răspunde încet, fără să-l privească bine în ochi, ca şi cum s-ar eschiva):* Bună dimineaţa, Jeff.

JEFF *(urcă treptele spre ea. Se opreşte în faţa ei. Vorbeşte cu animaţie):* Azi e duminică. Am venit să dau raportul săptămînii.

CORINA: Da, Jeff. *(Îi pune uşor o mînă pe umăr.)*

JEFF *(deschide cartea):* La geometria descriptivă, de luni pînă azi, patruzeci şi două de pagini. Să ştiţi că am trecut de partea cea mai grea...

CORINA *(fără prea multă convingere):* Dar le ştii?

JEFF: Ca pe apă. La algebră, douăsprezece pagini: ecuaţiile de gradul al doilea. *(Se opreşte, se uită drept în ochii ei, aşteptînd un cuvînt de aprobare.)* N-am lucrat bine?

CORINA: Ba da. Ai fost foarte harnic.

JEFF: Ştiţi, am făcut mai mult decît mi-aţi însemnat dumneavoastră. Vedeţi *(îi arată pe carte):*

era însemnat numai pînă aici... Eu am făcut și... *(Pentru că ea tace, el are impresia că se îndoiește de spusele lui. Îi întinde cu un gest brusc cartea deschisă.)* Dacă nu credeți, puteți să m-ascultați.

CORINA: Te cred, Jeff.

JEFF: Atunci, după masă la patru...

CORINA *(cu un gest vag):* După masă...

JEFF: Domnișoară Corina, mi-ați promis. Eram înțeleși. Dacă termin într-o săptămînă pînă unde ați făcut semn, atunci duminică după masă, la patru, veniți cu mine pe lac, numai cu mine, numai noi doi, și vîslesc eu. Mi-ați promis...

CORINA: După masă nu se poate. Nu se mai poate.

JEFF *(violent):* Nu vă lasă el!

CORINA: Jeff, te-am rugat de atîtea ori să nu mai spui așa: „el". *(Pauză. Pe urmă cu o voce care încearcă să fie fără emoție:)* După masă... nu mai sînt aici.

JEFF *(o privește pe ea. Pe urmă, scurt, pe Bogoiu, întrebător).*

BOGOIU: Pleacă.

JEFF: Cînd? De ce?

CORINA: Plec chiar acum. Înainte de prînz. De ce? *(Ridicare din umeri.)* Am primit o veste de la București.

JEFF: Ce veste? Cînd? Poșta n-a trecut. Telefonul n-a sunat. De ce glumiți cu mine? V-am rugat de atîtea ori să nu glumiți cu mine.

CORINA *(îl privește drept în ochi):* Jeff, de-atîtea ori am glumit cu tine. Acuma nu glumesc.

JEFF *(nu înțelege, nu acceptă, o privește plin de întrebări, deși simte că ceea ce spune ea este foarte serios).*

CORINA *(se desprinde de lîngă el şi urcă scara încet, urmărită de privirea lui, pînă ce iese din scenă. Bogoiu a asistat la întreaga scenă, fără să spună nici un cuvînt, încurcat de privirea disperat întrebătoare a lui Jeff, de gesturile evazive ale Corinei).*

SCENA V

BOGOIU, JEFF, mai tîrziu ŞTEFAN

JEFF *(după ce a rămas un moment aţintit spre uşa de sus, pe unde a ieşit Corina, îşi îndreaptă privirea spre Bogoiu):* Domnule Bogoiu...

BOGOIU: Pe mine, băiete, să nu mă întrebi nimic. Nu ştiu nimic. Nu pricep nimic. *(În momentul acesta intră Ştefan. Jeff îl zăreşte, îl fixează intens şi pe urmă izbucneşte.)*

JEFF: Din cauza ta. Din cauza ta... *(Iese alergînd şi trîntind cu violenţă uşa.)*

SCENA VI

BOGOIU, ŞTEFAN

ŞTEFAN *(nu înţelege strigătul lui Jeff. E mai mult mirat decît supărat):* Ce e cu el? Ce are?

BOGOIU *(evaziv):* Domnişoara Corina...

ŞTEFAN: Ei?

BOGOIU: Trebuia să meargă după masă cu el pe lac, şi acuma... şi acuma, cică nu mai merge.

ŞTEFAN: Foarte rău. De ce nu merge?

BOGOIU *(încurcat):* Fiindcă... *(Apoi energic, ca şi cum s-ar decide să spună tot:)* Fiindcă... *(Totuşi nu îndrăzneşte.)* Ei, da' ştiu eu de ce nu mai merge?...

ȘTEFAN: Capricii. Capricii cu Jeff! I-am spus că nu se cochetează cu un copil ca el. Bietul băiat! *(Pauză.)* Nu știu ce e cu Corina. Nu înțeleg ce are. Ai văzut adineauri... Vorbeam foarte calm amîndoi. Deodată, din senin, lacrimi în ochi, palidă, gata să plîngă... Nu o recunosc. Ea, care de obicei este așa de simplă, așa de deschisă... Dacă n-ai fi intrat dumneata, nu știu ce ar fi făcut. Era într-un hal de nervi... Într-adins v-am lăsat împreună. I-ai vorbit?

BOGOIU *(evaziv)*: Daa...

ȘTEFAN: Și?

BOGOIU *(același joc)*: Dee...

ȘTEFAN: Cam puțin. Daa... Dee... Ce spune?

BOGOIU *(ridică din umeri)*: Hm!

ȘTEFAN: Și altceva?

BOGOIU *(deodată devenit solemn)*: Dragul meu... Vezi... Viața... Înțelegi...

ȘTEFAN *(îl privește atent, căutînd să descifreze încurcătura lui)*: Nu înțeleg.

BOGOIU: Nici eu.

ȘTEFAN: Domnule Bogoiu... Explică-mi.

BOGOIU: Da' mai lăsați-mă, pentru Dumnezeu, mai lăsați-mă. Da' ce vină am eu? Da' cine sînt eu? Pe toate să le explic. Pe toți să-i consolez. Da' mie cine-mi explică. Și pe mine cine mă consolează?

ȘTEFAN *(se duce hotărît spre el și-l întreabă aproape răstit)*: S-a întîmplat ceva?

BOGOIU: Da. S-a întîmplat.

ȘTEFAN: Ce?

BOGOIU *(pornit să descopere tot)*: S-a întîmplat... S-a întîmplat că... *(Se întrerupe iar. Hotărît, nu are destul curaj. Tace o clipă; pe urmă, coborînd glasul:)* Nu s-a întîmplat nimic.

ŞTEFAN *(renunţă să mai „ancheteze". E enervat, face cîţiva paşi prin hol):* Bună zi, n-am ce spune. Aţi visat rău. Corina, Jeff, dumneata... V-aţi molipsit unul de la altul... Pensiunea Weber mi se pare că se duce. Vaporul dumitale se scufundă...

BOGOIU *(descurajat):* Crezi că eu vreau?

ŞTEFAN: Nu ştiu ce vrei şi nici nu mă interesează. Văd că vorbeşti şi mi-e de-ajuns. *(E lîngă şezlongul lui. Bate cu degetul în speteaza lui de lemn, cum ar bate pe un om pe umăr.)* Mi se pare că o să mă întorc la ăsta. E mai sigur... şi n-are mistere... şi nu se enervează.

SCENA VII

ACEIAŞI, CORINA

CORINA *(coboară scara din fund. Are într-o mînă cîteva cravate. Bogoiu şi Ştefan o privesc, fără să-i vorbească. Ea vine spre Bogoiu şi-i întinde cravatele):* Cravatele, domnule Bogoiu.

BOGOIU *(uluit):* Dumneata le aveai?!

CORINA: Eu.

BOGOIU *(arătîndu-l pe Ştefan):* Şi eu îl bănuiam pe el.

CORINA: Mă ierţi?

BOGOIU: Acuma...

CORINA: Erau în odaia mea. Le şi uitasem. Am dat de ele adineauri, făcîndu-mi valiza.

ŞTEFAN *(întreabă aproape cu indiferenţă, căci nu ştie ce se întîmplă):* Ce valiză?

CORINA *(către Bogoiu):* Nu i-ai spus?

BOGOIU *(teribil de încurcat):* Eu...

ȘTEFAN: Ce valiză, Corina? *(O privește întrebător, ea își îndreaptă de asemeni ochii asupra lui, dar nu-i suportă privirea și înclină ușor capul eschivîndu-se.)*

BOGOIU *(care se simte de prisos, se îndreaptă spre ușa din fund, cu cravatele în mînă, mergînd de-a-ndaratelea, neștiind cum să dispară mai neobservat):* Eu... înțelegi... vezi... *(Iese din scenă.)*

SCENA VIII

CORINA, ȘTEFAN

Rămași singuri, se privesc îndelung unul pe celălalt. Într-un sfîrșit, Corina se apropie de el. Îi vorbește foarte simplu, s-ar spune fără emoție.

CORINA: Ștefan... eu plec.

ȘTEFAN: Sigur că pleci. Plecăm cu toții. Azi e duminică, joi e întîi, miercuri seara plecăm.

CORINA: Nu miercuri. Astăzi.

ȘTEFAN *(îngrijorat):* S-a întîmplat ceva?

CORINA: Nu. Nimic. Plec.

ȘTEFAN *(o privește un moment tăcînd. Pe urmă surîde și-i dă o ușoară palmă peste obraz, ca unui copil):* Dragă Corina, ai nimerit-o rău. Sînt într-o zi în care nu am nici un chef de glumă. *(Se depărtează de ea, merge spre măsuța de nuiele, pe care sînt țigări și chibrituri. Își aprinde o țigară, apoi îi întinde pachetul).* Vrei o țigară?

CORINA *(ia cutia de țigări, cu un gest liniștit, și o pune la loc pe masă):* Ascultă, Ștefan. Tu înțelegi foarte bine, cînd vrei. *(Vorbește rar:)* Eu trebuie să plec. Astăzi. Acum. *(Scurt, întorcîndu-și capul:)* Nu mai pot rămîne.

ŞTEFAN: Corina!... *(O apucă de mîini.)* Uită-te la mine. Ce palidă eşti azi! Ce obosită pari! Iartă-mă. Sînt un monstru. Un monstru de indiferenţă. Ar fi trebuit să văd singur. Înaintea ta. Sigur, ai dreptate. Nu mai poţi rămîne aici. Dar înţeleg... E prea pustiu, prea multă tăcere, prea multă singurătate. Eu rabd foarte bine. Sînt obişnuit. Sînt antrenat. Dar tu...

CORINA: Dar nu e asta...

ŞTEFAN: Ba da, ba da. Văd foarte bine. Ţi-am spus-o şi azi-dimineaţă. Te plictiseşti. Lasă, nu protesta. Nu e nici o ruşine. Ai nevoie să umbli pe o stradă, să vezi lume, să auzi un clopot de tramvai, să te opreşti la o vitrină. Cu ce entuziasm te uitai săptămîna trecută la bietele vitrine de la Sîn Dominic! Parcă erai un copil într-o prăvălie de jucării. Ar fi trebuit să înţeleg de-atunci.

CORINA: Dar te înşeli...

ŞTEFAN: Nu mă înşel de loc şi te asigur, n-ai nici un motiv să te ascunzi. Ai dreptate, e şi asta o bucurie, să umbli pe o stradă cu lume multă, să vezi lumini de oraş, să auzi zgomote de oraş, după ce patru săptămîni n-ai auzit decît greierii ţîrîind şi n-ai văzut decît norii trecînd. Uite, şi eu sînt fericit — m-auzi? — fericit că mă întorc. E adevărat, mi se părea că încă două-trei zile am mai putea aştepta. Dar nu. Îmi dau seama că e prea mult. Plecăm. Plecăm imediat.

CORINA: Nu „plecăm". Plec. Singură.

ŞTEFAN: Singură? Cum singură? De ce singură?

CORINA *(se află acum lîngă măsuţa telefonului, de care se reazemă cu un gest întîmplător).*

ŞTEFAN: Înţeleg. Telefonul!

CORINA *(cap surprins, nedumerit).*

ȘTEFAN *(aspru)*: Domnul de la Civita Vecchia? Te cheamă! I s-a urît singur. Spune! I s-a urît — nu? — și te cheamă.

CORINA: Dar nu... Nu e nici un domn... Și puțin îmi pasă de el...

ȘTEFAN: Îți pasă așa de puțin, că la primul lui semn alergi. Domnul a terminat cu Mediterana. E azi la Pireu, mîine la Constanța, marți la București. Și tu trebuie să fii acolo. Trebuie să fii în gară, pe peron, să-l aștepți, să-l primești, să-l săruți — sărutul de întoarcere.

CORINA: Ștefan, ești stupid.

ȘTEFAN: Sînt stupid pentru că înțeleg.

CORINA: Ești stupid pentru că vrei să înțelegi. Nu e nimic de înțeles. Nu e nimic de întrebat.

ȘTEFAN: Așa credeam și eu: că nu-i nimic de întrebat. Telefonul acela care venea, nici astăzi nu știu de la cine... nici astăzi nu știu de unde... Dintr-o lume care aveam impresia că nu există.

CORINA *(încet)*: Și nici nu există...

ȘTEFAN: Eram convins că ceea ce se întîmplă aici, între noi doi, este mai adînc și mai grav decît tot ce lăsaseși în urmă. Și de aceea nici nu mă interesa, și de aceea nu întrebam. Dar m-am înșelat. Cumplit: ca un imbecil, ca un licean, ca un începător. E de ajuns să te cheme, pentru ca să fugi și să lași totul aici, ca și cum n-ar fi fost decît o glumă, ca și cum n-ar fi fost decît un joc.

CORINA: Dar un joc a fost, Ștefan... Jocul de-a vacanța. L-ai uitat așa de repede? Tu m-ai învățat să-l joc și tocmai tu îl strici? Ce artă ai tu să înveți pe alții jocuri, pe care pe urmă le pierzi! *(Încercînd să surîdă:)* Așa a fost și cu ping-pongul. Ții minte? Tu mi-ai pus racheta în mînă și după trei zile ai pierdut. Ești un

profesor prost sau poate că sînt cu o elevă prea bună...

ȘTEFAN: Totuși, nu poți pleca așa, Corina. Ce știu eu despre tine?

CORINA: Ce-ai zis? Ce știi tu despre mine? *(Îl sărută.)* Știi asta. *(Îl sărută iar.)* Și asta. Și multe altele. Știi totul.

ȘTEFAN: Și nu știu nimic.

CORINA: Întocmai. Știi totul și nu știi nimic. Mai mult decît totul și mai puțin decît nimic nu se poate. Ce mai vrei?

ȘTEFAN *(răspicat):* Vreau să știu de ce pleci.

CORINA: Pentru că trebuie. Pentru că se sfîrșește. Pentru că mă întorc.

ȘTEFAN: Unde? Lîngă cine?

CORINA *(un moment de tăcere. Pe urmă, cu o schimbare de voce, cu o nuanță de oboseală și de rezistență care cedează):* Ascultă, Ștefan. Nu mai întreba. Simt că dacă mai întrebi, am să răspund. S-ar putea să-ți pară rău... Și eu știu să întreb. Dar nu vreau. Cine ești tu? Cine sînt eu? Nu știu. Poate că ești prințul de Galles[1]. Poate că sînt o mare dansatoare. Pe vapor niciodată nu știi bine cine au fost tovarășii tăi de călătorie. Ștefan... poate că într-adevăr ești prințul de Galles. Rămîi așa. Ce vrei să aflu de la tine? Că ești un mic inginer, sau un mic avocat, sau un mic arhitect... Că te vei duce de aici la fabrică, sau pe șantier, sau la tribunal, unde muncești de dimineață pînă seara și cîștigi cinci mii, sau opt mii, sau zece mii de lei pe lună. Că tot anul ai făcut economii naive, de care te jenezi, pentru ca să cucerești o lună de vacanță, în care ți-ai putut da impre-

[1] Moștenitorul tronului în Anglia.

sia că trăieşti o viaţă somptuoasă... *(coborînd glasul)* cu o sută optzeci de lei pe zi... Că pantalonii tăi albi — frumoşii tăi pantaloni albi — costă trei sute de lei şi sînt cumpăraţi de gata. Că puloverul tău albastru ţi l-a croşetat mama sau o soră... Că eleganţa ta — înduioşătoarea ta eleganţă, Ştefan — este cîştigată cu socoteli mici, eroice, pe care n-o să le mărturiseşti niciodată... Şi eu, ce vrei să-ţi spun eu? Că mă întorc într-o casă modestă, oarecare. Că rochiile mi le cos singură, după ce am visat ceasuri întregi în vitrina unui mare magazin... Că pălăria mea nouă este pălăria mea veche, şifonată puţin, ca să semene cu un model văzut la cinematograf... Că fiecare bucurie a mea se plăteşte cu trei renunţări... Că o floare mai scumpă — uite, o creangă de liliac în februarie... — este o mare sărbătoare, cînd se întîmplă s-o primesc, sau cînd fac nebunia să o cumpăr. Că „domnul de la Civita Vecchia" este şi el un biet om fără mister. Toate sînt altfel aici, dragul meu. Pînă şi el!... Ce nume de legendă i-ai dat: „domnul de la Civita Vecchia"! Ştefan!... Lasă-mă să fiu necunoscuta care se rupe de lîngă tine, pentru a se întoarce într-o viaţă de mister. Lasă-mă să fiu marea dansatoare, care douăzeci de zile, pe coverta unui vapor, s-a amuzat să treacă drept o mică fată sentimentală Şi tu... rămîi prinţul meu de Galles.

(Tăcere. Se privesc lung. Ştefan schiţează un gest de obiecţie, ar vrea să răspundă, să reziste. Corina îl opreşte cu o ridicare de mînă, ca şi cum i-ar zice: „nu, lasă, vezi bine că am dreptate, vezi bine că nu mai e nimic de spus". Pe urmă se depărtează, urcă scările, iese din scenă, urmăritŭ de privirea lui.)

SCENA IX

ŞTEFAN, JEFF

Cîteva clipe, Ştefan rămîne singur în scenă. Pe urmă, prin fund, stînga, intră Jeff, care îl priveşte intimidat, apoi se apropie de el.

JEFF: O laşi să plece? N-o lăsa. Numai dumneata poţi s-o opreşti, dacă vrei.

ŞTEFAN: Cred că nimeni nu poate s-o oprească. Şi mi se pare că nici nu trebuie.

JEFF: Pentru că n-o iubeşti.

ŞTEFAN: Ca tine, Jeff, nu. Nimeni nu iubeşte ca tine.

JEFF: N-o lăsa să plece. Uite... poate te supără că trebuie să meargă cu mine singură pe lac. Renunţ. Dar n-o lăsa să plece. Ştiu, m-am purtat rău cu dumneata. Nu-mi pare rău şi nu-ţi cer scuze. Dar dacă te răzbuni, răzbună-te altfel.

ŞTEFAN: Nu te-ai purtat rău cu mine. Te-ai purtat dîrz. Ca un camarad. Sîntem doi camarazi, Jeff. Noi, cînd vorbim, ne privim în faţă. *(Jeff, care pînă acum avea ochii în pămînt, îi ridică asupra lui Ştefan.)* Dacă n-ai fi aşa de tînăr, aş spune „doi bătrîni camarazi". Fiindcă într-adevăr te cunosc foarte de mult.

JEFF: Eu pe dumneata, nu.

ŞTEFAN: Şi răspunsul ăsta îl cunosc. *(Face un pas spre el. Jeff tace cu încăpăţînare.)* Jeff, mă tem că nu mai e nimic de făcut. Ne părăseşte... Acuma, că rămînem singuri, e timpul să facem pace.

JEFF: Niciodată.

ŞTEFAN: Nu spune vorbe mari. Gîndeşte-te că vine seara. Că ea n-o să mai fie aici. Şi că amîndoi —

și tu, și eu — o să avem nevoie să stăm de vorbă despre ea. O să mă găsești colo la masă, lîngă lampă, citind... Încercînd să citesc... Serile sînt lungi, băiatule, și seara asta va fi foarte lungă... O să-ți dau o pipă și o să fumăm împreună. Tutunul e cam tare pentru tine, dar nimic nu e mai bun decît o pipă tare, într-o seară ca asta. Și ca să ne treacă de urît, o să rezolvăm ecuații de gradul al treilea, în amintirea ei.

JEFF: În amintirea ei... Cel puțin pe dumneata te-a iubit.

ȘTEFAN: Nu știu. Cred că și în mine ea descoperise un Jeff din trecut. Un Jeff pe care-l pierduse... și pe care i-am ajutat să-l regăsească... *(Tăcere.)* Mă pricepeam destul de bine pe vremuri la ecuațiile de gradul al treilea. Cu puțin exercițiu, cred că o să-mi reamintesc. Tot ecuațiile le faceți într-a șasea?

JEFF: Nu. Le-am făcut într-a cincea. Acuma facem trigonometrie și geometrie în spațiu.

ȘTEFAN: Stai! Poate mi-amintesc. Cos patrat de x...

JEFF *(completînd formula)*: ...plus sin patrat de x, egal cu unu.

ȘTEFAN: E minunat, Jeff. Au trecut douăzeci de ani și cos patrat de x plus sin patrat de x este tot egal cu unu. Nimic nu s-a schimbat... Parcă văd tabla mea de logaritmi. Era în franțuzește, de la Hachette, de unul Dupuis.

JEFF: A mea tot de Dupuis este.

ȘTEFAN: Nu se poate.

JEFF: Ba da. Uite-o. *(Ridică de jos, de lîngă scară, cărțile pe care le lăsase să cadă la prima ieșire din scenă a Corinei.)*

ȘTEFAN *(ia cartea în mînă și o răsfoiește cu aviditate):* Dar e tabla mea de logaritmi, Jeff. Pe asta am învățat eu. Pe una ca asta. Și tot pe una ca asta am rămas corigent, în clasa șasea.

JEFF: Ai fost corigent?

ȘTEFAN: Da.

JEFF: În clasa șasea?

ȘTEFAN: Da.

JEFF: De ce nu mi-ai spus? Totdeauna am crezut că rîzi de mine.

ȘTEFAN: Niciodată n-am rîs de tine. Tu nu vezi cîte lucruri ne leagă? Corina, trigonometria, logaritmul lui Dupuis, corigența... Toate sînt astăzi neschimbate, cum au fost acum douăzeci de ani. Toate sînt la fel. Parcă am fi doi colegi de bancă.

JEFF *(gînditor):* Dumneata...

ȘTEFAN: Nu „dumneata". Tu.

JEFF: Tu?

ȘTEFAN: Da. Tu. E mai simplu. Încearcă.

JEFF: Tu.

ȘTEFAN: Vezi?

SCENA X

ACEIAȘI, BOGOIU

BOGOIU *(intră prin stînga, ușa din fund. Se uită cînd la unul, cînd la altul, ca și cum ar vrea să le citească în ochi ce s-a mai întîmplat):* Care va să zică, tot pleacă... *(Către Ștefan:)* O lași? *(Către amîndoi:)* O lăsați... Vouă, la urma urmelor, ce vă pasă? O să găsiți alta. Sînteți tineri. Dar eu? La mine nu v-ați gîndit?

JEFF *(încet, către Bogoiu, care se află acum între el și Ștefan):* Cum? Și dumneata?

ȘTEFAN: Și dumneata... o iubești?

BOGOIU: Ba nu. Numa voi. Că eu... inimă... n-am. *(Se așază pe unul din scaunele de nuia albă. În timp ce el vorbește, Jeff și Ștefan se vor așeza și ei pe cîte un scaun, la dreapta și la stînga lui, ascultîndu-l.)* Nu credeam să mi se întîmple una ca asta tocmai acum, la bătrînețe... Seamănă... seamănă grozav cu o fată pe care am văzut-o eu odată, mai demult... Tot blondă... Mă-namorasem de ea, dar nu i-am spus nici un cuvînt. Nici nu puteam, că tocma eram în călătorie. Făceam primul meu drum la Madagascar. Drum lung. Da', ziceam, lasă, că mă-ntorc eu, și-i spun. Cînd m-am întors, am vrut să-i vorbesc, dar n-am mai găsit-o: se măritase. De-atunci n-am mai iubit pe nimeni. Era și greu. Nu prea aveam timp. Știi, mereu pe drumuri, mereu pe apă... cîte fete nu mi-au zîmbit mie prin porturi... În fiecare port cîte una. Uneori, eram obosit de călătorie și aș fi vrut să rămîn... Da' nu mă răbda inima: a doua zi ridicam ancora și mă duceam mai departe, singur, că, se vede, așa mi-a fost scris. Cînd am venit aici și am văzut-o, am tresărit. Parcă era fata mea de pe vremuri. Aș fi vrut să-i spun: uite, m-am întors și te iubesc. Nu i-am spus nimic, se înțelege, că doar văd eu bine, mi-a trecut vremea. Da' eram fericit că o știu pe aici, pe aproape, că pot s-o privesc și că mă ascultă cînd am chef de vorbă... Pe mine nu m-a ascultat nimeni niciodată ce ziceam și ce nu ziceam. Nici acasă, nici la minister. Numai ea mă ascultă...

ȘTEFAN: Și noi...

BOGOIU: Voi... Dumneata, barem, cînd te-am văzut venind prima oară, parcă mi-a dat cu un cuțit în inimă. Sigur eram că ne-o furi. Și... ne-ai furat-o.

ȘTEFAN *(gest jenat, de protest)*.

BOGOIU: Lasă, lasă, că acuma totuna e. M-am obișnuit și cu asta. Ba, dacă vrei să mă crezi, într-un fel eram bucuros. Mă uitam la dumneata și-mi ziceam că sînt eu, cu douăzeci de ani în urmă. Și dacă te săruta, ziceam că mă sărută pe mine... în trecut... Acuma... se duce. Ne lasă. Ce-o să ne facem fără ea?...

(Toți trei rămîn gînditori, tăcuți, cu privirea pierdută înainte, dincolo de rampă.)

SCENA XI

ACEIAȘI, CORINA

Corina apare sus pe scară. E îmbrăcată într-un taior gri, sau într-o rochie gri de voiaj. Tăietură foarte simplă. În mînă are o mică valiză. Ultimele cuvinte ale lui Bogoiu le-a auzit. Rămîne un moment locului, privindu-i de sus pe cei trei bărbați, care — cu fața spre rampă — nu o pot vedea și nici nu-și dau seama de intrarea ei. În cursul replicilor următoare, ea va coborî scara, treaptă cu treaptă, pînă jos, foarte ușor, așa încît pe de-o parte să nu atragă atenția celor trei, iar pe de altă parte să nu distragă atenția spectatorilor de la ceea ce se întîmplă și se vorbește în primul plan.

BOGOIU: Nimeni n-o să-mi mai spună: „Bună dimineața, căpitane! Ce viteză avem?"

JEFF: Nimeni n-o să-mi facă semne pe cartea de trigonometrie: „Uite, pînă aici să învețî".

BOGOIU *(tainic)*: Dac-am închide-o...

ŞTEFAN: ...ca pe *Fräulein* Weber...

JEFF: ...în ziua cînd au venit clandestinii...

BOGOIU: Da. Ca pe *Fräulein* Weber. Cu cheia... De multe ori m-am gîndit la asta. S-o facem prizoniera noastră. Am eu pămînt în Argeş. Îl vînd, şi cu banii ăia trăim toţi patru aici. Nimeni să nu ne ştie...

ŞTEFAN
JEFF } : Nimeni!

(Tăcere. Gîndul li se pare poate şi lor absurd, dar consolator. Corina ascultă cu gravitate, fără gesturi.)

BOGOIU: Facem o fermă. Cîteva vaci, găini...

JEFF: Vacile le duc eu să pască...

BOGOIU: ...Şi seara le mulg eu, în hîrdaie mari.

JEFF: Duminică dimineaţa mergem la Sîn Dominic, la tîrg, după cumpărături.

BOGOIU: Ne luăm o căruţă şi doi cai. Duminica la Sîn Dominic, şi joia la Gheorghieni.

ŞTEFAN: Eu îmi aleg o puşcă bună de vînătoare, şi mă duc la pădure după vînat. Spre Haşmaş sînt şi mistreţi.

BOGOIU: Un mistreţ ne ajunge pe o lună.

ŞTEFAN: Şi pe urmă împuşcăm altul.

BOGOIU: O fermă, o fermă mică... Noi trei şi ea.

ŞTEFAN: Mai tîrziu, spre iarnă...

JEFF: ...cînd o începe să ningă...

BOGOIU: ...şi drumurile vor fi înzăpezite...

ŞTEFAN: ...seara...

CORINA *(a ajuns între timp jos, s-a apropiat de ei, s-a oprit la cîţiva paşi în urma lor şi a lăsat jos mica ei valiză, a ascultat tot ce-au vorbit, şi acum intră în vorba lor, fără bruscheţe, ca şi cum glasul ei l-ar continua pe al lor, aşa de firesc,*

încît nici unul din ei nu e surprins, de parcă ar fi știut-o mereu acolo, aproape — și nici unul nu întoarce capul): ...seara... la ceasurile cinci... eu am să vă aștept aici, cu lampa aprinsă la fereastră, ca s-o vedeți de departe, prin pădure. În casă e cald, apa de ceai clocotește, și e un miros de pîine prăjită. „Bună seara, căpitane, bună seara, Jeff, bună seara, Ștefan. Scuturați-vă bine de zăpadă, să nu-mi stricați covoarele, și închideți repede ușa, să nu intre frigul. De cînd v-aștept! Dacă nu mi-a fost urît singură? Nu. M-am gîndit la voi. Am stat aici lîngă sobă, am lucrat și m-am gîndit la voi. Încearcă mănușile astea, căpitane, și vezi dacă-ți vin bine. Sînt de lînă. Le-am lucrat pentru dumneata. Fularul ăsta e pentru tine, Ștefan. Sweaterul ăsta e pentru tine, Jeff..." *(S-a apropiat între timp de masă și a luat loc între Ștefan și Bogoiu, toți patru privind mereu dincolo de rampă, în sus, ca și cum ar urmări acolo viziunea evocată de vorbele ei.)* Ce aspră a fost ziua, dar ce dulce e seara, acum, că ne-am strîns toți patru în jurul lămpii. E o lampă de gaz, cu glob alb de faianță. Dacă asculți bine de tot, o auzi cum bîzîie cald, surd, a somn. Căpitanul joacă șah cu Jeff, Ștefan citește, și eu mă uit la voi, cum tăceți. Uneori vine de departe un șuierat de tren — de la Gheorghieni să fie? de la Sîn Dominic să fie? — și ridicăm cu toții capetele, să ascultăm. Ne privim o clipă unii pe alții și ne întrebăm din ochi, fără cuvinte: „Ce s-o mai fi întîmplat prin lume?" Pe urmă ne întoarcem la partida de șah, la cartea începută, la tăcerea noastră veche. Și anotimpurile trec, și anii vin, și noi sîntem mereu aici toți patru, în mica noastră

fermă, ca pe o navă pornită prin lume, fără escală... *(Lung moment de tăcere. Pe urmă Corina, ca şi cum s-ar desprinde dintr-un vis terminat, se ridică uşor, dar cu foarte multă simplicitate. După o secundă, cei trei bărbaţi se ridică şi ei. Corina şi-a luat valiza în mînă. Cei trei o privesc cu solemnitate.)* Acuma... mă duc. Dar, vă rog, nu faceţi capetele astea posomorîte, solemne. Uite, *Fräulein* Weber a fost mai drăguţă decît voi, adineauri, cînd m-am dus la ea, să-mi iau rămas bun... Să nu mă obligaţi să plîng. Eu plîng uşor şi mă fac urîtă. Vreţi să mă fac urîtă, acum *(persiflîndu-se, declamator)*, „în ceasul despărţirii"?

ŞTEFAN: Dă-mi valiza, Corina.

CORINA: Nu. Valiza îi aparţine lui Jeff. El mi-a adus-o pînă aici în ziua cînd am sosit, el mi-o duce înapoi. Nu-i aşa, Jeff?

JEFF *(se apropie, ia valiza în mînă)*.

CORINA *(îl ia de braţ)*: Promite-mi că n-ai să uiţi ecuaţiile de gradul al treilea. Promite-mi c-ai să înveţi. Promite-mi c-ai să treci corigenţa. Jeff, dacă treci examenul, mergem împreună la cinematograf. Numai noi doi. Singuri. Tu şi cu mine. Şi tu plăteşti biletele. Da?

JEFF: Da.

CORINA *(se apropie de Bogoiu)*: Domnule Bogoiu, vreau să-ţi cer un lucru greu, poate imposibil. Ştiu bine că femeile nu se primesc de obicei în echipaj. Totuşi... te rog să mă iei cu dumneata în toate călătoriile. Te voi urma peste tot. Chiar în Oceanul Îngheţat de Nord. Oriunde.

BOGOIU *(tace emoţionat)*.

CORINA *(se îndreaptă spre Ştefan. Pe urmă se uită stingherită spre cei doi)*: Şi acuma...

BOGOIU *(a înțeles):* Eu... mă duc înainte... jos, pe șosea.

JEFF *(completîndu-l):* ...Mergem împreună, că poate trece camioneta... și e bine s-o oprim din timp... *(Ies amîndoi, stînga, planul I, timizi, încurcați.)*

SCENA XII

CORINA, ȘTEFAN

CORINA *(se apropie de el și-l sărută):* Așa de rece? Așa de departe?

ȘTEFAN: Nu te recunosc, Corina. În rochia asta, cu pantofi, cu poșetă, cu pălăria asta, nu te mai recunosc. Parcă ești o fată întîlnită pe stradă, o fată frumoasă, după care întorci capul...

CORINA: ...și pe care o uiți...

ȘTEFAN: ...pentru că a trecut mai departe, pentru că n-a vrut să se oprească...

CORINA: ...i-a fost frică să se oprească.

ȘTEFAN: Corina, te voi căuta...

CORINA: Și eu te voi căuta, dragul meu... Dar te voi găsi? Niciodată n-am visat un vis de două ori.

ȘTEFAN: Un vis din care fugi de bunăvoie...

CORINA: Pentru ca să nu se sfîrșească singur. Voi reveni, Ștefan. Totdeauna. Mereu. Va fi de-ajuns să închid ochii, pentru ca să revin. Și tu vei fi mereu aici, pe terasă, la locul tău pe șezlong, cu cartea în mînă, leneș, visător și prost-crescut, cum te-am cunoscut în prima zi. În prima zi... Ștefan! Vreau să-ți fac o ultimă rugăminte. O ultimă copilărie.

ȘTEFAN: Spune.

CORINA: Nu veni cu mine la autobuz. Rămîi aici. Vreau să mă despart de tine aici. Uite-ţi cartea. Uite-ţi ochelarii de soare. *(S-a apropiat de şezlongul lui, îl mîngîie ca pe un om, cu gestul obişnuit al lui Ştefan.)* Şezi! Ca atunci. Ca în prima dimineaţă. Şi citeşte. *(Îi deschide cartea, el o priveşte şi întoarce capul după ea.)* Uită-te în carte, nu la mine. Te rog, Ştefan, promite-mi că n-ai să ridici capul. Rămîi aşa. Poate că nici eu n-am fost altceva decît o fată dintr-o carte, din cartea pe care o citeşti... Poate că într-adevăr totul n-a fost decît o părere, o glumă, un joc. *(Se depărtează uşor de el, privindu-l mereu, pînă ce iese din scenă, în timp ce foarte încet se lasă cortina.)*

CORTINA